

Terapi Günlükleri 11

Çağla Everest, 10 Mart 2020 – 4 Nisan 2020

10 Mart 2020, Salı

Bugün taşınıyoruz. Yepyeni bir İstanbul'a.

11 Mart 2020

Sabah güzel bir duyguyla uyandım. Yanımda çocuğum. Loş karanlık, çizgi çizgi ışık. Sokağa bakan pencere gece karşıdaki spor salonunun neon ışığını odamıza taşıyınca panjuru kapamıştım. Benim odam hep kapalı olabilir. Sadece uyuma ve giyinme odası. Yatak, komodin, gardırop ve çekmeceli dolap, başka da yer yok zaten.

Sandığım gibi endişeli değilim. Güvenli bir noktadayız. Her şeye koşturan güvenilir bir kapıcımız var.

Nigar, “Çok ses var burada,” diyor. “Ne güzel, bayılırım,” diyorum. “Ablacığım,” deyip o güzel geniş yüzüyle gülüyor. İşten çıkıp geldi, mutfağımızı yerleştirdi dün gece.

Ustaca yerleşme, düzen oluşturma zamanı. Hareketteki bereketi unutmuşum.

Büyümenin bir anlamı da anne ile babanın hayattaki yanlışlarını aşmak ve üzerinden atabilmek çocuğum. Ben benimkilerin, sen seninkilerin. Zor iş. Büyük iş. Uzun iş. Ama imkânsız değil.

Altıncı deftere geçme vakti geldi. Son sayfa. Yeni ev, yeni defter, hayat mücadelemizde yeni bir dönem. Ne olur birazcık kolay olsun. Biraz ferahlık, rahatlık, çözülme ve ışıık.

Ailemizin suçluları, hâlâ onları ele vermediğim için çok yorgun olmalılar.

(5. Defterin SONu)

16 Mart 2020, Pazartesi

KOR'ONA, KOMA'BİZE

Bir hafta öncesine dek, “2020’ye uğursuz girdik” diyenlere, “Öyle demeyin,” diyordum. İyimserlik tüpümü dibinden yukarı sık sık hayatıma sürmeye alışkınım ben. Beş gün önce taşındık. Üç gün boyunca yeni evimize giren çıkanın haddi hesabı olmadı; su arıtmacı, vasistas takmaya gelen pimapenci, fikir almak için marangoz, kapıcı, Pronet teknik ekibi, taşıma şirketinin kalabalık ve dikkatsiz ahalisi... Çarşamba akşamı çocuğumu okulundan aldığımızda çok heyecanlıydık. Eve yürüyüş yolumuz hareketli, eğlenceli bir yaşamla çevriliydi. Bundan sonra bunu sık sık yapabileceğimizi sanıyorduk.

Perşembe akşamı çocuğumu okuldan aldığımızda öksürüyordu. Tüm hafta burnunu çekip durmuştu. Bir iki kere öksürdüğünde, “Gıcık oldu, ondan,” demişti. Yine denedi ama bunun artık gıcıkta olmadığını o da anlamıştı. Başı ve karnı ağrıyordu. Eve gidip uzanmak istedi. Taşınma heyecanı ile kurduğumuz hayallerin motivasyonu ile çarşının içinden yürümeye başladık. Bir dükkâna takılır gibi olduk. Çarçabuk eve dönmek istedi.

O akşam, pazartesi gününden sonra okulların bir hafta kapalı olacağı haberi geldi. Cuma günü neden açık olacaktı ki! Tipik Türk zihniyeti diye gülüştük bugün bir arkadaşla telefonda. Hâlâ gülüşebiliyordum üç dört saat önce.

Şimdiyse ağlamak istiyorum. Çocuğum uykusunda öksürüp duruyor. Hiç iyi değil. Yıllardır hasta olmuyordu. Unutmuşum bu korkuyu. Unuttuğum korkunun üstüne bir de hızla yayılan Koronavirüs’ün çocuğumu yakalamış olma ihtimali!

Ah bir iyileşsen yavrum. Bitkisel antibiyotik, Ashwaganda, Çıralı'dan iksir karışımları, çaylar, sirkeli, kaya tuzlu sular, bol limon sulu sarımsaklı kemik çorbası, ayak altına bitkisel viks, çörekotu yağı... İşe yarıyor mu?

Dün, “Bedenimdeki hastalık Voldemort, ben de Harry Potter’ım,” dedi canım çocuğum. “Aynen öyle canım,” diye yanıtladım onu gururla. Boğazı yanıyordu günlerdir, ateş oradan başına vuruyordu. Artık ateşi yok. Boğazdaki hastalığı yendik mi? Yoksa göğsüne mi indi? Bu soru beni çıldırtacak bu gece. Yarın anlaşılacak mı ne olduğu, olacağı? İyileş artık Bilge, ne olursun iyileş. Tatlılığın, sevgin, şuncacık yaşamına sığdırdıkların, biricikliğin midemden göğsüme alev alev yükseliyor.

Bu sabah duş almak için günlerdir çıkarmadığım balenli sütyenimi bedenimden ayırdığımda sol göğsümün altında tahriş olmuş kıpkırmızı bir çizik olduğunu fark ettim. Elimi sürdüğümde fena halde acıyordu. Nasıl fark etmemiştim ben bu acıyı? Korkunç ailemden gece evimize gelen giden var mı diye şüphelendim hemen. Tamamıyla farkında ve uyanık mıyım artık? Yok yok, hastalık aklımı başımdan aldı, ondan olmalı. Bu salgın, terapi sürecimi tam da en zorlu kısmında bırakmama neden olmaz umarım.

Son terapi seansımda koronavirüsü uzaktan anmış, deli dana, kuş gribi, domuz gribi, ebola gibi bize dokunmadan geçip gideceğine inanarak ciddiye almamıştık. Önerilen önlemler yabancılaşma ve yalnızlaşma çağını hızlandırmak, geriye kalan insanca ne varsa tehdit altında bırakarak yok olmasını sağlamak için uydurulmuştu bana göre. Yedim, içtim, dokundum, komplo teorilerinden bahsedip ateşli tartışmalara giriştim geçmişte. Bu seferkini farklı kılan ne? Ölüm oranları mı? Avrupa’ya sığramış olması mı? Yoksa medyanın tüm odağının bu virüs haline gelmiş olması mı?

2020’ye girmeden önce şifamı bulmuştum ben. Gerçek hayat hikayemle daha yeni tanışıyordum. Kızıltoprak’taki evimize annemle babamın geldiğini, babam çocuğumla onun odasında yalnızken annemin benim odamda beni telkin ettiğini hatırlamıştım. Bana yine iğne yapmıştı. Annemin kullanacağı ıvır zıvırı koymak için kullandığı makyaj çantaları. Toplar bir yerlerden. Bana da vermişliği vardır o çantalardan. Boş olarak tabii. İğne ve uyuşturucusuz.

Kandilli’deki evlerinde çıldırmış, babam çocuğumu soyarken üzerine atlamış, onunla boğuşmuştum. Annem konu komşuya rezil olmamızdan korkmuştu. Aynı şeyleri yaşamak istemiyordu evinde. Huysuz, aksi, kavgacı ve acımasızdı. Beni büyütürken yaptığı anlaşmanın bir benzerini bu kez çocuğum için yapmak zorunda kalmanın soğukluğu içindeki annem. Kahvaltıda ev alma kararını açıklarlarken taş gibi sert ve soğukken, babamın keyfine diyecek yok, kızım da kızım.

Gece bitip gün doğduğunda nasıl unutmuş, babamı iyi görebilmişim! Tanrım.

Kendimi suçlamamak için terapistimin sözlerine tutunuyorum. Hayatta kalabilmek için unutmalıyım. Yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu çocukken. Bu şekilde büyüyünce...

Gerçeği taşıyamadığı yerde ağırlığını uykunun eleğine bocaladı ve birkaç saat için öldü. Rahat bırakılmış olmanın huzuruyla şifalanmış bir halde uyandı. Yenilenmişti. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Benim kurtuluşum çocuğumun da kurtuluşu olacak. 10 koca sene. Daha doğar doğmaz ona da...

Karamürsel ve Ankara kaçışlarımızdan sonra, yeni evimizde de huzur bulamayınca TÛMATA'nın Yalova'da bir dergahta düzenlediği aralıksız 7 gün 7 gece süren sema buluşmasına gitmiştim çocuğumu alıp. Bir haftanın sonunda minibüsüm insan dolu dönmüştük eve. Birkaç gün ev panayır alanı gibiydi. Herkes dağıldıktan sonra Serap ile Onur kalmışlardı bizimle. Birkaç sene boyunca ara ara bizimle yaşamaları böyle başlamıştı. Sonra Büyük Anadolu Yürüyüşü'ne katılmıştım çocuğumu alıp. Ebeveynimin kaçırdığı köpeğimi bulmuştuk hemen öncesinde. Gölbaşı, Ankara, Karadeniz, Loç Vadisi, Fethiye Yanıklar direnişleri, Kaz dağları, Konya, Avanos, Kapodokya, Permakültür kampları, çiftlikler, aralarda hep Tûmata buluşmaları ve nihayet köye yerleşmiştik. Yorulduğumuzda hep İstanbul'a dönüyorduk, köyde yaşarken bile ara ara dönüyorduk. Her saldırı sonrası gücümü toparlar toparlamaz yollara atıyordum bizi. Neyi neden yaptığım hakkında ileri geri teoriler ve hikayeler doluyordum dilime. Kendim bile inanmadan biri olmaya çabalıyordum.

Annem Bilge'yi onlara bırakmam için ısrar ederdi. Çok çok kızardım, zihnimde bulutlar çarpışır, şimşekler çakar, öfkeyle reddederdim. Annemleyken Bilge'nin zarar göreceğinden öyle emindim ki.

Çocuğum içeride uyuyor. Ya virüs kaptıysa? Ya atlatamazsa? Ya o atlatır ben atlamazsam? Az önce elma, ıhlamur, zencefil demledim. Viyana'da çok beğenerek bana aldırıldığı Mozart resimli buruşuk karton bardak şeklinde porselen bardağında ılıtıp götürdüm. Doğal antibiyotik yağının cam şişesini yavaşça bardağın yanına koyup yanına oturdum. Hemen açtı gözlerini. Uykusu hafif. Tatlı kaşığına aldığım çaya Herbal Mix damlattım 5 damla. Üstüne çayı dikledi. Tahin pekmez teklifimi reddederek uyudu.

Hayatımız hep savaş içinde mi geçecek be çocuğum. Ah biricik yavrum.

Her gün bir bölüm Harry Potter izliyoruz. Bunun dışında sürekli yatıyor ya uyuyor ya kitap okuyor. Bazen ben okuyorum ona. Onun kadar Harry Potter seviyorum ben de artık. Önyargılıymışım. Dilde bir iki hata ve popüleritesi yüzünden ilgisizdim. Oysa şahane bir yapıt olduğunu çocuğum sayesinde

keşfediyorum. Harry Potter ne acılar içinde büyüyen, öksüz, sürekli daha beter korku ve baskılar altında kalan çilekeş bir çocuk. Asla fevri değil, korkusuz, akışta. Biraz ütöpik bir karakter. Değil mi?

Bir zamanlar çizgi dizi Avatar'daki Ang ile özdeşleştirirdi kendini çocuğum. Harry Potter'la tanıştığından beri, iki yıldır istisnasız ve nefessiz Harry ile. Üçüncü tur okuyor kitapları.

Sen, Voldemort'u yeneceksin çocuğum. Hermoine ve Ron kadar iyi bir yoldaş olmayabilirim veya Dumbledore, Minerva, Hagrid... gibi. Ama buradayım, yanıdayım. Seni yaşatmaktan öte, güven içinde sağlıklı ve huzurlu yaşatmak benim için her şey demek. Her şey.

17 Mart 2020, Salı

Taşınır taşınmaz internet üzerinden büyük yiyecek alışverişi yapmıştım neyse ki. Bu sabah son limonu kestim, etli patatesli kemik suyuna sıktım. Manzaralı seyir penceremizin önüne yerleştirdiğim iki tekli koltuk ile yuvarlak küçük masadan oluşan keyif mekanımıza kurdum sofrayı. Çocuğumu çağırdım. İştahı açılmış biriciğimin. Yutkuna yalana içti geç kahvaltı çorbasını. Keyfi de yerindeydi.

Sesi hâlâ kısık olsa da atlattığımı düşündüm gün boyu. Monopoli oynarken yerinde duramıyordu, hırslandı bile bolca. Akşamı da edince benim de keyfim yerine geldi iyice. Öksürüğü çok azaldı. Atlattı. Yeni evimizdeki yeni yaşamımızda umut yeşerdi. Evimiz, çocuğum, öyle güzel ki her şey.

Annem aramış. Sonra mesaj yazmış.

“Kuzum (kızım yazarken telefonu değiştirmiş olmalı) aç şu telefonu. Hiç olmazsa telefonla konuşalım. Nasılsınız? Şu Korona yüzünden çok kötü günler yaşıyor. Ne yapıyorsunuz? Neredesiniz? Çok meraktayız.”

Yanıtlıyorum.

“Didim'deyiz. Okul kapanınca buraya geldik. Arkadaşlarla çoluk çocuk kapandık, güzel vakit geçiriyoruz. Bahçeli ev... İyiyiz yani. Siz nerede, ne yapıyorsunuz?”

Keşke yazdığım gibi olsaydı. Keşke yıllar önce, “Biz bir aile gibi olduk,” dediğimiz zaman bunun gücü ve yüküyle patlayıp uzak düşmeseydik, bugün sadece telefonda dertleşip gülüşüp rahatlamak yerine yan yana mücadele ediyor olurduk. Çoluk çocuk.

Annem de yanıtıyor derhal.

“Biz eve kapandık. Baban biraz kötü. Bugün doktora gideceğiz. Baran, Zeynep ayarlıyor. Hayırlısı. Hedef kitle biz 65 yaş üstü. Emekli maaşı alanlar devlet hastanelerinde istenmiyor. İmmun sistemi gelişmiş çalışan genç nüfus kabul ediliyor. Ben 69, baban 74 yaşıdayız.”

Yanıtlamadım.

Akşam yine aradı. Telefon önümde duruyordu. Açmadım. Bir süre sonra ekranda yazdığı mesaj göründü.

“Bugün babana zatürre dediler. Sonra Korona da olabilir dendi. Hastaneye yatırdık. 3 gün test sonuçlarını bekleyeceğiz. Moralim çok kötü. Babanı ara.”

Aramadım.

Cumartesi günkü son seansımızda terapistime, “Keşke babam ölse,” demiştim. Sonra, “Onlar steril zengin evlerinde sapasağlam kalır, başkaları ölür,” demiştim. Sonra da ağlamaya başlamıştım. “Her ne olursa olsun onlar benim ailem, babam, annem, kardeşim, benim parçam onlar. Bilge’yi ne kadar uzak ve yabancı tutmak istesem de benim onların bir parçası, onların da benim bir parçam olduğu duygusu çok güçlü.”

Babamı, bedeninin gücü ve değişen yüzü; annemi, çaresiz asimile ruhu; kardeşimi, bencilleşerek kendini korumak için oluşturduğu kabuk kabuk sertliği ile duyumsuyorum. Ruhumdaki yansımaları.

Neden bu kadar canım acıyor? Babam ölürse ne olur? Korku ve acı boğazımı darlıyor. Hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacak. Çok korkuyorum. Annem, kardeşim... Düşünmeye bile korkuyorum.

18 Mart 2020, Çarşamba

Her şeyin suretinin değiştiği bir zamandayız. Bu çok önce başlamış olmalı. İnsanlık, görmemezlikten gelme alışkanlığı yüzünden gittikçe kötüleşen bir kadere mahkûm.

Ellerimi yıkamaktan telefonum parmak izimi tanıyamıyor. Sabah yeniden tanıtıyorum parmağımı, akşam yine tanımıyor. Baş parmağım bana bir şey anlatıyor ama ne?

Yeni evimizde henüz hiç yıkanmadım. Bir haftayı geçti! Bedenimin temiz olmaması bir çeşit kalkan sanki.

Herkes bir şeyler yazıyor virüsün yaşamımıza getirdikleriyle ilgili. Kapanma sürecinden çıktığımızda bizi neler bekliyor, nelere sahip çıkmalıyız... İnternet hep var olacak mı? Ya teknoloji? Babamın yok

oluşunu dilediğim gibi teknoloji için de aynı şeyi dilediğim çok olmuştur. Tamamıyla yok olmasına eskisi kadar romantik bakamıyorum şimdi. Alışverişimizi nasıl yapardık mesela? Film, müzik, haberleşme... bağımlı olmayanların, karşı duranların bile artık şansı kalmadı.

Şimdi insan sorgulamaz mı, ne içindi onca çaba, fedakârlık, onca vazgeçiş, telaş, hırs, çalışma, zamansızlık, dev bir mekanizmanın aksamadan işlemesi için didinip durmalar, hiyerarşik yitimler, kayboluşlar, yabancılaşıma, nasıl yaşamak istediğimizi düşünmeye bile fırsat bırakmayan hızla yok oluşa doğru boşluğa sarılışımız...

İnsanlardan farklıydı benim durumum her zaman. Benim gibi olanlar olduğuna eminim ama bizler asla afişe olmamış, yaşayanı dışında kimsenin bilmediği, akla hayale gelmeyen itinalı bir baskı ve suçlama ile susturulmuş, gizli, saklı, kendi varlığının gerçekliğinden bile habersiz bir azınlığız. Aile denen kaftanın gizli kopçaları biz. Hücrelerinde duyumsadığı işkencenin faillerini, içeriğini, yer, zaman ve süresini hatırlayamayan, acının belleği çözüp hatırayı parçalayan yok edici kaderinin altında, şuursuz bir suçluluk duygusu ile iyilik dolu kalpleri ezilmiş yaşayan, kötülüğün ne olduğunu bilip onu tanımlayamayan, kendi külliyatına, gücüne ve ruhunun varsıllığına yabancı, aklı tutuk, dili yok bir azınlık.

Doğada yaşıyor olabilirdik şu anda. Bir bahçemiz olabilirdi. Bir çiftlikte olabilirdik.

Hep derdim, dibe vurmadan yukarı çıkamayız, diye. Bilmeden bile bile.

Dibe doğru yeni dalıyoruz sanki.

Yıllardır evlerimizde ne biriktirdiysek şimdi oralara dalma vakti. Çok fazla dışarıdaydı insanlık, içeriyi unutmıştu.

Oraya buraya sana ortama ben de sosyal medyada bir iki cümle sarf ediyorum.

Terapistime e-posta:

“... Sizi merak ediyorum.

Hayat, ne tuhaf. Dar attım kendimi bu eve, şimdi seyirlik pencereden gelip geçen insanları seyrediyorum. On kişiden biri maskeli. Düşüncenin gücüne mi inanmalı yoksa fizik kurallarının

hakimiyetine teslim mi olmalı? Nöroplastisite bu konuda ne der? Koronavirüs’le düşünce gücüyle başa çıkılabilir mi?

Babam hastanede. 3 gün test sonucu bekleyecekler. Bugün 2. gün. Aramadım. Düşünmekten bile kaçınıyorum. Bundan sonra hiçbir şeyin aynı olmayacağı düşüncesi bile beni acı ve korkuya boğuyor. Oysa hep istediğim buydu. Aynı olmasına katlanamıyordum.

Sizce terapiye devam edebilecek miyiz?”

Beden kayıt tuttuğu gibi ruh da bildiğimizden öte bir bilinçle devindiriyor kişiyi. Cümleten ruhlarımızı dinleme, duyma, anlama zamanı geliyor belki.

Bilge ile yine gerildik. O daha çok telefonuna bakmak, oyun oynamak istiyor, bense düzenli bir çalışma rutini oluşturmaya çalışıyorum. Solfej öğretmenini bir sürü çalışma yolluyor sürekli. Brawl Stars aşkına bugün solfeje başladık!

Bir de harala gürele banyo yapmayı başardık.

19 Mart 2020, Perşembe

Dün çok hiddetliydim Bilge’ye karşı. Çalışmak istemediği için başlamıştı itişip kakışmamız. Çocuğumun çalışma isteğini sabote edercesine bir hiddet. “Çalışmak istemiyorum,” diyor direk, net, katı. Bunu tatlı tatlı değiştirebilirim biliyorum. Ama içimdeki öfke, hiddet, had bildirme itkisini engelleyemiyorum, kahretsin, keşke sadece beni, çocuğumu değil.

Yağmur yağdı dün. Sokak lambasının kutsamasında bitmeyen bir senfoni gibi gökyüzünden ıslıl ıslıl damlalar döküldü penceremizin önüne. Sahile indik yağmurdan sonra. Hava kararmıştı. Kimse yoktu. Biraz tırstım. “Geri mi dönsek,” deyip döndüğümde Bilge, “Ben zaten Martı için çıkmıştım. Dönelim,” deyince yine o hiddet ok gibi midemden başıma uçup saplandı. Almış başını gidiyordu Bilge. “Buraya gel.” Kızgın olmama rağmen içim yalvarıyor, ne olur sözümü dinle, ne olur büyüklüğümü kabul et! “Hayır, sen gel.” “Ben konuşurken bir daha çekip gitme.” “Yürüyerek konuşalım.” Ne kadar mantıklı. Onu dinlemeliyim ama yapamıyorum. “Hayır. Buraya gel dedim sana.” Tabii ki gelmiyor.

Kayaların üzerine çıkıp, bastığım koyu gri şekilsiz taşları döven dalgaları seyretmeye başlıyorum. İçimdeki hiddet, mantık dışı bir dayatmayla çocuğuma bana tâbi olmayı öğretmek istiyor. Neden hep ben ona tâbiydim? Büyük olan ben değil miyim?

Ona bakmak için döndüğümde çok uzaklaştığını görüyorum. Aynı anda kayalara doğru yaklaşan zayıf bir adam fark ediyorum. Yerler ıslak. Loş akşam. Çocukluk kabusumun içine düşmüş gibi hissediyorum. Adama öyle sert bakıyorum ki adımları şaşıyor, istemsiz bir manevrayla yönünü değiştiriyor. Kayalardan atlayıp hızla yürüyorum. “Bekle beni,” diye bağıryorum. Yalvaran ses tonundan çıkmış komutum ikimizi de şaşırtıyor. Bekliyor. Eve girene dek hiçbir yere dokunmamaya gayret ediyoruz. Paltosunun bileklerini çekip ellerini kapatmış, tırabzanlara öyle dokunmuştu. Paltosunu çıkarıp çamaşır makinasına koymasını söylüyorum. Gereksiz atışmamız devam ediyor. Hastayken ne tatlıydı, o da ben de. Bu düşündüğümünden rahatsız olup susuyorum.

“Bu gece yalnız uyumak istiyorum. Kendi yatağında uyu.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır.”

“Yalnız uyumak istiyorum, dedim.”

“Hâlâ iyileşmedim.”

“Benimle uyumak mı seni iyileştiriyor?”

“Evet.”

“Hayır. Saçmalama.” İçimden annem çıkıyor adeta. Ben ben değilim! Hiddet elimi tutup çocuğumun koluna indirdi. Anında karşılık verdi bana. Savurduğu tepki sağanağını önlemek için kollarını tuttuğumda, “Oğluna vurmak ne demek ha!” diye bağırıyordu bana. Ağlayarak içeri koştu. Kendimden nefret ederek gidip salona oturdum. Bir süre sonra salonun kapısında göründü, “Benimle uyumak istemiyorsan ben de istemiyorum.”

Karanlıkta oturuyorum. Zihnimde, “Ne yapıyorum ben? Lanet olsun!” sözleri yankılanıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Babamı görüyorum. Çıplak. Güçlü. Benden çok daha güçlü. Zayıfım. Karşı koyamıyorum. Gözlerimden yaşlar yuvarlanıyor.

Terapistimin sözleri geliyor aklıma, “Bilge üzerine yürüdüğünde, bağırdığında travmatik benliğin tehdit algılıyor. Onu artık oğlun olarak göremiyorsun. Amigdalanın çocuğu yoktur. Çocuğunu sana saldırmak üzere olan bir tehlike, tehdit eden bir güç olarak görüyorsun.”

Evet, öyle görüyorum yavrumu. O kavgaları Çekmeköy’de bıraktık, bitti sanıyordum.

Hızla kalkıp çocuğumun odasına gidiyorum. Ranzasının yatay merdivenlerini çıkıyorum, komidinine doğru yürüyorum. Tavan çok yüksek bu evde, rahatlıkla ayakta durabildiğimi fark ederken aynı anda çocuğumun geri döndüğümü anlayıp sevinen yüzünü görüyorum. Komidinin üzerine oturup elini tutuyorum. Çekmiyor.

“Bilge, babam hastanede, ölebilir. Ne kadar korkunç şeyler yapmış olsa da o benim tek babam. Hayatım boyunca baba olarak bilip tutunduğum tek insan. Öfkeyle karışık büyük bir acı yaşıyorum.”

“Bana vurdun.”

“Çok çok özür dilerim. Babam beni çok dövmüştü. O öfke ve şiddet yükseliyor içimde. Sanki beni ele geçiriyor. Çok daha güçlü olmalıyım. Terapide de çalışıyoruz bunları. Hepsi geçecek. Çok özür dilerim.”

“Sen, anne, kendi anne babandan çok daha iyi bir annesin.”

“Sen nereden biliyorsun onların nasıl olduğunu? Hiç gördün mü onları kötü bir şey yaparken?”

“Sen anlatıyorsun ya.”

“Benim hiçbir şey yapamamış olduğum, sana da kötü davrandıkları oldu mu Bilge?”

“Hatırlamıyorum. Anne, sen onlardan çok daha iyi bir annesin.”

“Teşekkür ederim canım. Bir tanem. Çok teşekkür ederim.”

Gündüz başucundaki rafa dizdiğim çocukluk kitaplarını karıştırıyoruz. Seçtiklerini okuyorum ona. Çocuğum bana daha daha sokularak sarılıp duruyor.

İçimdeki hiddeti ve öfkeyi yenemezsem ben de hastalanabilirim. Hiddetin zihnimi zehirlediğini, başımın içini taşla doldurduğunu, taşınamayacak denli ağırlaştırdığını, inim inim sızlattığını duyumsuyorum o yukarı tırmanırken.

Babamı aramalıyım Sesini duymaktan çok şüphe uyandırmamak için.

Dün akşamüzeri annemi aramıştım. Evde tek başına oturuyormuş. Sesi önce soğukkanlıydı. “Babanın zatürre olması bile çok tehlikeli. Doktorlar, ‘Grip bile olmamalı,’ dediği için Baran’ın çocukları azıcık nezle olduğunda bile görüşmüyoruz. Yine de atlatacak baban... Burak mızıka çalmayı kendi kendine öğrendi aynı dedesi gibi. Video çekip yollamış dedene hastaneye.” Sesi titremeye başlamıştı. “Dedeciğim, seni çok özledim. İyileş de gel mızıka çalalım,” demiş. Baban çok duygulandı...” Ağlamaya başladı. Biraz toparlandıktan sonra, “Baban korona değil. İyileşecek,” dedi.

“İnşallah,” dedim. İnşallah?

“İnşallah,” dedi. İyileşmesini istiyor musun anne?

Garip bir tutukluk, gıyaben üzülmek, bingıldağım gerisin geri yumuşayıp açılabilirmiş gibi. İçimde babam ölürse anneme ne olacağı ile ilgili sorular, annemin içinde kim bilir neler saklı.

“Babanı ara. Bilge’yle de konuşsun.”

“Şarjım çok az. Yemeğe oturacaktık. Sonra ararım.”

“Bilge’ye yasak mı var babanla konuşmaması için?”

“Amaan anne! Hadi baybay.”

İstemedi ama kapatmak zorunda kaldı.

Annemi babamla birlikte Kızıltoprak’taki evde hatırlamak ona karşı duyduğum taze uyanmış sevecenliği silip süpürmüş. Sesi hâlâ kulağımda, “Sakin ol. Başka yolu yok. Çok sık olmayacak. Baban içeride torununu seviyor. Ne var bunda? Hadi sakınleş kızım, yavrum..”

Allah belanı versin anne!

Seni aradıysam babamı da arayabilirim.

Aramanın kaydını yapabilmek için program indiriyorum. Test etmek için Erhan’ı arıyorum. “Kaydete bastığında dıt sesi geliyor,” diyor. Yine de arıyorum babamı. Kaydete bastığımda, “Ay,” diyorum yanlışlıkla bir tuşa basmışım gibi. İlginç. Sesi yok kaydında.

Son derece soğuk bir ses tonuyla konuşuyor benimle. Bir kaya gibi duyumsuyorum onu.

Kaydını yapabilmiş olmak isterdim konuşmamızın. Erhan’la konuşmamızı kaydetmiş olduğum halde babamla olanı kaydedememişim. Belki de son konuşmamızdı. Kaydetmemi engelleyebildiğine göre kaydetmek istediğimi de görmüş olmalı.

Canım sigara istiyor. Başım ağrıyor. “Didim’deyiz,” diyorum. İlgilenmiyor. Konumumu bile görüyordur belki de. Panik miyim? Çok çok huzursuzum. “Hatırlıyorum baba,” demeyi düşünüyorum. Hatta, canavar yüzüne rağmen güzel yüzünü de bildiğimi, her şeye rağmen bildiğim tek baba olduğumu, güzel yüzünü hep sevmiş olduğumu, çok acı çektiğimi... Onu uzaktan sevmeyi tercih ettiğimi... Hatta, “Annem de unutuyor mu?” diye sormayı, “ya Baran?” Bunları hayal etmiş olduğuma inanamıyorum. Söylemiş olma ihtimalim nedir?

Sesindeki kaya sertliği, ben merkeziyeti, bencilliği, yüzeyle sürünen yılan tavrı ile gerçek, belki de ilk kez ben uyanırken, çarpıyor yüzüme. Babam, her şeyi hatırlıyor. An be an, biliyor. Artık benim hatırladığımı da biliyor. Konuşmadıklarımızın arkasında dönen soğuk muhabbet ve önünde gerçekleşen zorlama sohbet, ikimizin de farkında olduğu şeyler. Benimle konuşmaya çok istekli değil. “Ölmemi istediğini biliyorum,” der gibi. Zaten ilk söylediği, “İyiyim. Bir şeyim yok.”

“Bir şeyin yok mu?” Niye hastanedesin? Yoğun bakımda biri için ne saçma bir söz. Tipik huysuz bir yaşlı olmadığımı ikimiz de biliyoruz. Sürdüremedi tavrını. İlk geldiğinde çok kötüyümüş. Ara ara ateşi yine yükseliyormuş.

“Sesin iyi geliyor.”

“Bugün iyi uyandım.”

Virüsün yaşlıları öldürdüğünden, test sonucu gelene dek isteği üzerine zatürre tedavisi gördüğünden bahsetti. Şayet hastalığa yakalanırsa yenmek için ne yapabileceğine getirmeye çalıştım konuyu. Yufka yürekliyim. Tuzlu su ile gargara, sirkeli su, boğazı kuru bırakmamak... Ne biliyorsam anlattım. “Annen,” dedi, “o bu konunun uzmanı. Gelen kargoyu bile kapının önüne bıraktırıyor. Ertesi gün alıyor içeri. Ara onunla konuş.”

“Ben önlem almaktan bahsetmiyorum yakalanınca nasıl kurtulunur onu...”

Sessizlik. Ben bile anlamıyorum. O anlıyordur. Tertemiz kalmış çocuk kalbimi hissediyordur belki. Alışık olmalı, beni gözyaşlarına ve acıya boğan saftirik yufka yüreğime.

“Gençler atlatıyormuş. Yaşlılar için ölümcül.” Net, kısa, tek kelime, ölümcül. Ölümle çoktan tokalaşmış. Bir vicdanı var mı hiç anlayamıyorum. Doğuştan kötü olmadığına, salgılayamadığı bir hormon yüzünden empati duygusundan büsbütün yoksun olmadığına eminim.

“Çalışmayan, emekli maaşı alan yaşlılardan kurtulmak için salındı bu virüs gibi bir komplo teorisi var,” diyorum.

“Eh biz de yandık. Kurunun yanında yaş da yandı.”

Yandı! Benimle konuşurken mi ölümü kabullendin böyle? Yoksa sadece geçici bir oyun duygusu mu bu kapıldığın? Benimle gelen, benimle gidecek, ölümü önemsemediğin oyunu.

Bilge’yi soruyor, konservatuvarın nasıl gittiğini. “Anlat,” diyor.

Müzik hep tutkusu olmuştur. Son taşındıkları eve bir kez gitmiştik Bilge ile. Konservatuvar haberini paylaşp özel okul parasını kesmemesini rica ettiğim buluşmamız. Benim isteğim üzerine dışarıda bir balıkçıda buluşmuştuk. Sonra sahilde yürümüştük. Güneşin altında ısrarla yürütmüştüm onları. Babam yorulmuştu. Sonra hiç görmediğimiz yeni evlerine gelmemiz için ısrar etmişti annem. Kısa bir ziyaret olabilirdi. Ben de merak ediyordum yeni evi. “Bilge babanla gitsin, ben sizinle geleyim” demişti annem. Ben karşı koyduğumda Bilge de isteyip ısrar edince bir şey yapamamıştım. Bilge neşeyle babamın Mercedes cipine binmişti.

Yol çok uzun sürmüştü. Felaket trafik vardı. Bugün merak ediyorum, annem acaba sahil yolunu seçerek bilhassa yolu uzatmış olabilir mi diye. Geçen seneydi. 2019 yazı. Henüz hatırlamaya başlamamıştım. Babamı seviyordum. Yine de onu güneşte zorla yürütüp yormaya çalışmıştım iyice yorulsun istemiştım.

Annem tuhaf bir muhabbet içindeydi arabada. Sahil tarafındaki yeşil alanda mangalda et kızartıyordu insanlar. Fena halde et kokusu ve duman geliyordu. Duman yüzünden penceremi yükseltmiştim. Annemse şöyle diyordu, “İnsanlar sahile inip mangal et kızartıp yiyorlarmış valla. Yasaklasalar ya şunu madem.” Dümdüz önüne bakıyordu. Trafik adım adım ya ilerliyor ya ilerlemiyordu.

“Anne,” demiştim şaşkınlıkla, “Niye mışlı konuşuyorsun? Bak şurada oluyor dediğin. Duman ve koku inanılmaz, almıyor musun?”

Rüyada gibiydi. Birden içimde yükselen panik duygusunu bastıramamış hemen babamı arayıp Bilge ile konuşmuştum. İyiydi. Gerçeği duyabiliyor muydum o zaman?

Eve vardığımızda ben minibüsü park etmeden annem durmamı söyleyip hızlıca eve çıkmıştı. Ben park ettikten sonra bir an için minibüsün içinde oturup kaldığımı hatırlıyorum. Bilge’yi düşünerek kendime gelmiş, hemen eve yollamıştım kendimi. Bilge neredeydi? Boşluklar mı var? Annemin bana evi gezdirdiğini hatırlıyorum. Ayrı odaları olduğunu gösterdiğinde şaşırdığımı hatırlıyorum. Babam geceleri uyuyamadığı için onu da uyutmuyormuş, önceki evde ayrı uyuyorlarmış nicedir... “Seks hayatınız nasıl?” diye sormuştum. Merak etmiyordum, neden sorduğumu bile bilmeden sorarım ara sıra. Beklentisiz bir sesle, “İşte, ara sıra ziyaret ediyor beni,” demişti. Ziyaret! Ya, bundan iyisi can sağlığı. İşte, ara sıra torunları gelip gidiyor!

Babam teras katında dev televizyonun karşısında her zamanki bordo kanepesinde, anlam vermekte zorlandığım o anahtar bakışıyla, “Müzik hep önemli oldu benim için. Bu eve taşınırken eski piyanoyu taşıyamadık diye dijital piyano aldım. Çalmasam da evde bir piyano olsun istedim,” demişti. Hangi ara?

Keman, mızık, piyano... Eline hangi aleti alsa çalar babam. Peki o zaman o korkunç şeyleri nasıl yaptı? Nasıl? Ya amcamla birlikte yaptıkları? Anneme, kardeşime, bana, BİLGE’YE!

“İyi gidiyor,” diyorum, “Çok çalışması gerekiyor. Okul ve ev, git gel, yol da çok vakit alıyor. Yoruluyorduk.”

“Okul kapandı herhalde. Yolluyor mu öğretmenleri çalışma?”

“Evet, kapandı. Solfej öğretmeni her gün yolluyor bir şeyler.”

“Nasıl peki dersler? Ne öğretiyorlar?”

“Yavaş ve adım adım gidiyor eğitim. Sıfırdan başlar gibi. Daha önce aldırıldığım dersler...”

“Hiç gerek yokmuş yani.”

“Hazırlık olmuş. Burada fa anahtarına daha yeni başladılar. Piyano öğretmenin fa anahtarı beklentisi daha erken geldi ama solfejde yeni başladılar.”

“Solfej?”

“En önemli ders. Haftada 8 ders. 2 de ritmik dersi var. Enstruman dersleri daha az.”

“E en önemli şey solfej. Ses çıkarmayı da öğretiyorlar mı?”

“Koro var. Solfejde de zaten tüm notaların doğru seslerini vermek zorunda.”

Konuşmanın başında, “Bilge uyuyor. Tatil tembelliği,” demiştim. O da hiç sormuyor Bilge ile konuşabilir miyim diye. Nasıl kapatacağımızı merak ediyorum. Hatırladığımı söylemesem de sormak geliyor içimden, “Nasıldı hayatın baba? Nasıl bir hayat yaşadın sence?”

“Hadi, tamam,” diyor.

“Peki,” diyorum.

“Peki. Aradığın için teşekkür ederim kızım.”

“Bir şey değil.”

Kapatıyoruz. Ağlıyorum. Başım, özellikle sağ yanı çok ağrıyor. Yazmalıyım. Yazmalıydım. Şimdi daha iyiyim. Yine ağlıyorum. Baba, babaaaa, babacığım, diye ağlamak istiyorum. Onu öyle çok sevmişim ki. Koskoca bir ömür boyu babamdı o benim.

Söylesem... İntikam için mi söylemiş olurum? Boğularak ölse nasıl hissederdim söylemiş olsaydım? Yoksa iyileşebildiğimi görmesini, bana saygı duymasını mı istiyorum?

“Seni güvenceye alabildiği oranda tatmin oluyordur. Kendi doğrularına göre yetiştiriyorlar ya aileler bizi. Sen onun gözünde heeerr şey olabilirsin. Ona ne hissettirdiğine göre seçtiği şeyler bunlar. Senin bunda kontrolün yok,” diyor Nalan hattın öbür ucundan. Haklısın Nalanım, ben artık bir yetişkinim, bunun gereklerini yapıyorum ve kimseye bir şey ispat etmeye ihtiyacım yok. Onun beni nasıl gördüğünü bilmeye de. İçimdeki acıyı ve gözyaşlarımı insancıl buluşun, sorgu sual pişman suçluluğumu nasıl da yumuşattı.

20 Mart 2020

Terapistimden e-posta:

...Baban hakkında dileğim, hakkında hayırlısı olsun. Ama duyguların çok karıştı. Aramak ve durumuyla uzaktan ilgilenmek istiyorsun. Yap ve nasıl hissettiğine bak. En iyi tıbbi hizmetleri alma ayrıcalığı olduğu için ve henüz yaşı 80’i aşmadığı için çok dezavantajlı olduğu söylenemez. Sürekli evde kalın çağrılar yapılırken benim büroyu açmam uygun görünmüyor. Bir hafta daha bekleyip karar vermek daha doğru. Elbette terapiye devam edeceğiz, “mümkün olan” en kısa sürede başlarız...

Bir de film önermiş, “Bana Kim Olduğumu Söyle.” Seyredeceğim.

Dolmuş köşeyi dönüp durakta durmadan önce evimizin uzun yanından geçiyor. İyi besleneceğiz, yiyecekler temiz olacak filan diye mutfakta çok vakit geçiriyorum. Aynı sürücüyü görüyorum sık sık. O beni görüyor.

Dolmuş her geçtiğinde bakıyorum o mu diye. O da bakıyor, mutfakta mıyım diye. Geçen gün tam mutfağın önünde durdu. Birini indirdi galiba. Onu görür görmez yüzümü indirmiştin. Tüm dikkatimi musluğun altında yıkadığım elmaları ovalamaya vermiştim. Gittiğinde fark ettim ne olduğunu. Daha doğrusu hiçbir şey olmadığını, izin vermediğimi.

Yıllardır hep böyle kapalıyım. Özellikle erkeklere. Görmezsem görünmediğime dair bir inanç. Kapalı gözlerin ardında filizler de yeşeremeden kuruyup gidiyor.

Hâlâ dolmuş binenler var. En fazla beş altı kişi. Çoğunlukla boş. Her geçişinde iyi hissediyorum. Geçerken neşeyle bağıyor, “Devam ediyorum bak. Her şey yolunda, tam da olması gerektiği gibi.”

Ne kirletmiştik yiyecekleri, dünyayı, yaşamı, günleri, ilişkileri... her şeyi.

Bugün Bilge ile süre tutarak değil, hedef belirleyerek çalıştık. Rahat ve sorunsuz. Oturacak galiba müzik çalışmaları. Ya diğer dersler? Eba, pasif dinleme... Bilemiyorum.

21 Mart 2020

Terapistime e-posta:

Babamı aradım dün sabah. Sesi sertti, ölümle tokalaşmış gibi konuştu benimle. Benimle oynamaya alıştığı bir oyun belki. Bence hatırladığımı anlamış. Çoktan anladıklarımızın yüzeye çıktığı bir zaman bu. Söylememi istemedi, ben de istemedim, hatırladığımı. “Peki, aradığın için teşekkür ederim kızım,” dedi kapadık. Bu sözü beni çok ağlattı kapadıktan sonra. Ne intikam ne de kendimi ispat için, çaba harcamamayı başardım. İlk testi negatif çıkmış. Asıl önemlisi ikinci testmiş. Hâlâ bekliyorlar. Hızla büyüyorum.

Aslında kolonya ve dezenfektanlarla, mesafeli oturup dokunmayarak terapi mümkün olabilir. Birçok insan 2-3 kişi ile sınırlayarak işe gidiyor. Yine de bir süre seyreylemek daha iyi belki de. Zaten ben Bilge’yi ne yapacağımı bilemem. Dün gece ‘demek hatırlıyorsun’ içerikli bir kâbus gördüm, onu evde yalnız bırakmayı göze alamam. Gerçi telefonu verince iki saat de oturur o NeurOptimal koltuğunda.

Gerçekler sert. Algı hep yumuşatmak istiyor.

Şu döneme hala aynı körlükle girebilirdim. Uyanmış bir halde girmiş olduğum için minnet doluyum. Artık kendimi tanıyabiliyorum. Neden korkup neden korkmayacağım bilebilmek bile iyi. Çok teşekkür ederim, bir kez daha.

Terapistimden e-posta:

“Değerli Çağla, Bilge ve senin iyi olmana çok sevindim. Sihirli iksirler ha. Evi iksir laboratuvarına döndürdük zaten... Çağla korkunun kol gezdiği bu günler senin için beklenmedik bir güvenlik de sağlıyor. Farkındasın sanırım. Herkes can derdinde olduğu için seninle hiç ilgilenmeyecekler.

Babanla aranda geçen sözsüz diyaloglardan nasıl etkilendiğin önemli. Bütün içtenliğimle seni anlamaya çalışacağımdan emin ol. Bakalım test sonucu ne çıkacak. Umarım bundan sonra çevresindeki bütün çocuklar için risk olmaktan tamamen engellenir; canlı olmuyorsa ölü. Bağışla beni...”

İnternette bildiğim çiftlikleri takip ediyorum. Bugünlerde neler yapıyorlar. Acaba onlara katılabilir miyiz, diye tartıyorum. Refikler çiftliği ve Eray’ın paylaşımlarını yatırıyorum masaya. Sahip olmayla sahip çıkma arasındaki ince çizgide ağır bir maddiatçılık suçlaması yürütülüyor. Bir iki cevap yazıyorum. Gelen karşılıklardan Eray’ın müritleri olduğunu, onu kendisinin kendini savunmayacağı bir ateşle savunduklarını görüyorum. Eray fikirleri savunur. Müritlerse Eray’ı. Çoğunluktan farkım yokmuş! Samimiyetsizmişim! *Benim* kelimesine karşı bir öfke. Uzaklaşıyorum.

Bana bir şey olursa Bilge’nin aileme teslim edilme ihtimali beni çok korkutuyor. Benim çocuğum, benim kaygım, değil mi? Yoksa benim yaşamımın getirdiklerine karşı sen de *benim senin* demeden mücadele edecek misin? Kim yalancı ve samimiyetsiz acaba! Neyse. Geç.

Konformist çoğunluğa ait olup da size katılmaya bu kadar yakın dururken vaz geçip arayışımı başka ufuklara yöneltiyorum. Kendiniz gibi olanlar dışındakilere nasıl ulaşacaksınız anlamak mümkün değil.

Hasan aramıştı geçen hafta. Kaz dağlarında 40-50 dönüm bir araziye parça parça alma çabasındalar. Dönümü 9.000 TL. Tek birikimimi zaten bir arazim varken birileriyle birlikte yaşamak için başka bir araziye yatırmak ne kadar akıllıca bilemiyorum.

İstanbul’da yalnız olmak... Burada yaşamak için iki sebebim vardı: Okul ve terapi. İkisi de şu anda yok. Ne işimiz var burada? “Git git,” diye tepiniyor içimde biri.

Yarın akşamüzeri sokağa çıkma yasağı ilan edilecekmiş. Tam da bütün önlemler, tedbirler bana saçma gelmeye başlamışken!

Madem hepimiz bu hastalıktan geçeceğiz, bunca korunma niye? Neden sadece sağlıklı ve temiz beslenip yaşamaya, bağışıklık sistemlerimizi kuvvetlendirmeye, temiz tarıma falan odaklanmıyoruz? Bu korku ve yalnızlaşma bana doğru gelmiyor. Biz böyle kapanıp yüz yüze teması bile internet üzerinden yaşadıkça her şey yapay zekaya mal oluyor. Bizden daha akıllı olamaması için tek eksiği ruh ve beden. Bilmiyorum bu da bir eksiklik mi bu çağda, insanlık ruhu ve bedeniyle ne kadar temasta ki?!

Babam korona değilmiş. Eve dönmüş. Zatürre tedavisi devammış. Karışık duygularım devam ediyor. Sadist bir pedofilin ölmesi kötü bir şey olmasa da o pedofil benim babam. Gülümseyerek keyifli bir şeyler anlatmasını öyle çok özleyorum ki. “Sakin gitme,” diyor Nalan. Gider miyim hiç! Arkadaşım gidebileceğimi düşündüğü için şaşkınım.

O bile kurtuyduysa! Bu virüsün bir adalet duygusu olmadığı kesin.

22 Mart 2020

Kaz dağlarından bir tanıdık aradı bu sabah. Nasıl olduğumuzu merak etmiş. Köyde hayat aynıymış. İstanbul’dakiler hep gitmişler oraya, biz neredeymişiz?

Sahi ben neredeyim? İstanbul’daki beşinci evimizde çocuğum ile iyi beslenmeli, orta karar ekranlı, biraz müzik çalışmalı, bolca kitap okumalı ve yazmalı bir yaşamın içinde duruyoruz işte.

Çalışma konusu, detaylar hâlâ tartışma konusu olsa da kabul gördü. Daha az ama hâlâ sabırsız ve öfkeliyim. Ben onunla konuşurken piyano çalmasına dayanamıyorum. Bach’ın Minuetlerinden birini art arda duygusuzca jet hızıyla beş kere on kere çalabiliyor. Ne diyordum? “Eşyalı ev lazım sana,” diyor eski muhtar. Kaz dağları. Arazimiz. Hasan, kuzeni ve arkadaşlarının başlatmayı planladığı yaşam. Katılsak, gitsek, bıraksak...

Ayşegül’ü arıyorum. Her gün görüntülü konuşuyoruz artık. Oralarda eşyalı kiralık ev tutma fikrimi açıyorum. Aslında istediğim bana bir şey olursa Bilge’nin iyi insanlarla olacağını bilmek. Bir ara minibüsü yola çıkmaya hazır hale getireceğim. Yavaş yavaş. Düşünmeli bir yandan. Gitmeli mi gerçekten?

Covid 19 yaz sıcağında mutasyona uğrayacak, sonbaharda yeni bir virüs olarak karşımıza çıkacakmış. Kriz sonrasında değil, öncesinde çözüm odaklı davranmaktan söz etmiş biri. Mantıklı. Sonbahar... Yani yazın kararlar alınmış, hazırlıklar yapılmış, sonbahar ve kışa hazır girilmeli. Arazi mi, Didim mi, İstanbul mu?

23 Mart 2020

Terapistime e-posta:

“... Bilge yeniden yatak ıslatmaya başladı ara ara. Dalgacılığımızın (Bilge’de de hat safhada olan) temellerini babamla aramda kurulmuş yakınlığa vesile olmuş bazı anılarımızda yakalıyorum. Her şey nasıl da yerli yerine oturmaya devam ediyor. Daha yolumuz var, çocuğum da ben de yardım ihtiyacımızı gidermeden her gün daha da yıpranıyoruz. Kesinlikle çok daha iyiyiz ama hala çok zor...”

Babamla aramdaki yakınlığın temellerinde maya tutmuş rahatsız edici bir alaycılık fark ediyorum. Kurallara, doğrulara, değerlere, hele annemin papağan gibi tekrarladığı şeylere karşı gözlerimiz buluşur, babam “Hiç işte!” gülüşünü yapardı. Zaman zaman bu gülüşe, omuz silkmeler ve “Amaan sende” el hareketleri eşlik ederdi. Onlarca insanı, onlarca yıl kandırabilmiş olmanın verdiği bir özgüvenle ağzının bir kenarını yukarı doğru kıvrıp yarım gülümsemesi ise alaycılığının mührüymüş meğer.

Bu sabah Eba, uzaktan eğitim başladı. Saat 9’da defter kalem hazır başına oturduğumuz halde internet tıkanmış için ilk dersin ancak yarısını dinleyebildik, Türkçe. Sonraki ders matematikti. Araya kısa filmler koymuşlar. Ara güya. Matematik dersini takip etmek zordu. Dalga geçesim geldi. Zihnimde babamın yüzüne gelip “Hiç işte” mimikleri yerleşti. Tuttum kendimi. Yoksa yerip eleştirecektim. Gidip mandala çizim malzemelerimi karıştırıp bir pergel buldum. Ekrandaki saçı yapılı makyajlı kadının anlattığı gibi pergelle dikme çizmeyi denedim. Beceremedim. Dalga geçme, karalama arzusu yükseldi içimde yine. “Akşamüzeri yeniden seyredelim mi? Sen de denemek ister misin?” Hepsine itiraz etti çocuğum. Hep olduğu gibi. Abartılı tepkiler, itirazlar, dalga geçmeler. Tüm gün yatıp Harry Potter okuyabilir. Dün bir günde 600 sayfa okumakla övünüp durdu. Ah biraz da küçük, minicik basit işlere elini sürse de hep söylemek zorunda kalmasam. Tabağını bulaşık makinasına koysa mesela ben hiç söylemeden. Bornoza da hep yerlerde... Ara sıra yatak ıslatmalar başladı yine. Sabah 07:00’de yanıma gelmişti. Bir saatlik uyku içinde benim yatağımı da ıslatmış. Kızdım. Hiçbir şey demesem de anladı, “Sanki isteyerek yaptım,” dedi.

Geçen hafta tartıştığımızda kendini odama kilitleyip yatağıma su dökmüştü, her zaman yattığım kapıdan yana tarafa. Çocuğum artık kaygılarını sözle ifade etmiyor. Küçükken ne güzel anlatırdı. Bir zamanlar uyuyamadığında beni yanına çağırır, “Kafamda düşünceler var, uyuyamıyorum,” derdi. Ne olduğunu bulmaya çalışırdık bu düşüncelerin. Sonunda uyuyakalırdı. Artık böyle şeyler söylemiyor. Ne olduğunu bulmasına pek yardımcı olamamışım anlaşılan.

Dün, ben de Korona kaparsam, olur da nefes alamazsam kimleri araması gerektiğini anlattım. İyi insanlarla olacağından emin olmak istediğimi, ben geri dönene kadar güvende olmasının önemi olduğunu söyledim. “Elbette bana bir şey olmayacak. Ama ufacık bir ihtimal olsa bile bu ayarlamayı yapmamızı gerektirir.”

Bu sabah uyandığımda boynum tutulmuştu. Boğazımda, yutkunurken sızlayan hafif bir şişkinlik var. Atlatıyor olabilirim. Kuluçkada olabilirim. Genellikle 8 günde kötüleşiyormuş hastalığı kapan. Ya atlattım ya sağlıklı bir taşıyıcıyım ya da Bilge’nin atlattığı Korona değildi veya dışarıdan yeni kaptım...

Çocuğum, iyi ki o kavgaları yapıp bana söz verdirdin ve sigarayı bıraktım. Öksüre tıksıra nasıl da sömürüyordum peş peşe sardığım sigaraları. Tam zamanıymış. Yeterince acı çekenleri evren ufaktan iteliyor, koruyor mu ne!

Uyku hali, duyamama, görememe, ya da hatırlayamama dışında hiçbir hastalığım yok benim. Çatık kaşlarımın altında gözlerimin, bakışlarımın ve zihnimin donuklaştığını hissediyorum. Yaşam enerjimi emen bir üçüncü göz çökmesi gibi.

Öte yandan... Yeni evimizi sevdim. İlginç bir şekilde her şey yerini buluyor, pratik anlamda aydınlık, ferah bir rahatlama sağlıyor bana. Düzenli olarak geçen dolmuş, ev içindeki yaşamı kotarmak için didinip duran beni fark etmemi sağlıyor. Dolmuşun yanımdan geçip dönüp uzaklaşmasını seviyorum. Manzaramızı, pencereimizin önünde olup bitenler, tavandan sarkıtıp koshi canlı salıncağa dönüştürdüğüm renkli hamağımızı, bembeyaz ettiğim yatağımı, yatak ve dolaptan ibaret yatak odamı, Bilge’nin muhteşem müzisyen odasını, film köşemizi...

Ellerimdeki hassaslık, parmak uçlarımdaki kupkuru can havli rahatsız edici. Bugün ellerimi çok az yıkayıp bolca kantaron yağı ve bitkisel kremler sürüyorum. Yine de kuru ve acılılar. Hiç böyle olmamıştı ellerim daha önce.

Bizim için iyi olan şeylerle dalga geçmek bizi güçsüz düşürdü hep. Bu değişmeli.

Annem, elinde çorba kaşığına doldurduğu balık yağını ağzımıza doğru uzatırken biz kaçar, dökmemeye çalışarak ve bağırarak evin içinde kovalardı bizi. Eninde sonunda içerdik o yağı. Midemiz bulanırdı. Yıllar sonra çok iştahlı bir genç kız olduğumda, “Ah, ah,” dedi annem, “hep o balık yağları açtı senin iştahını.”

Ben de elimi her gün çocuğuma uzatıyorum, sağlıklı yiyeceklerle, iksirle, bazen tatlandırılmış balık yağı kapsülüyle. Sirkeli su dahil tüm itirazlarına rağmen onu zorluyorum içmesi, yemesi, yutması için. Bizde kovalamaca yok. Ama içerik aynı, zorla sağlık.

Uyandırmıyorum çocuğumu sabah. Yatağında uyuyor mışıl, güzel, sakın. Yüksek tavanın altında yüksek yatağında rahat, koridora bakan kapısından tüm eve hâkim manzarasına gözlerini güvenle yummuş mışıl mışıl, huzur içinde uyuyor. İçim ısınıyor, derin ferahlatıcı bir soluk salıyorum onu böyle görünce.

“Dönüp ona baktım. Her şeye rağmen ne öfkeliydim ne de nefret dolu. Beni koruyamayan, beni asla sevmeyen, annelik etmeyen annemin beni bir gün sevebileceğini hayal ediyordum, o kadar.

Eğer annem beni sevseydi ne kadar yoksul ve çaresiz olursak olalım mutlu olabilirdik. Ağabeyim o fenalıkları yapmazdı. Evimizde yemek pişerdi. Evimizi temizlerdik. Gülerdik, şakalaşırdık. Ormanın kucağında, masallardaki gibi bir kulübe olurdu kulübemiz. Eğer annem beni sevseydi mutlu olurduk.”

Şebnem İşigüzel, Kirpiklerimin Gölgesinde, sf.103

Benim annem beni sevebildiği kadar sevmiş. Sevemediğinde yengem yardım etmiş. Belki bu kadar bile sevmeyecekti yengemin telkinleri olmasaymış. Beni sevebildiği oranda koruyabildiği bir düzen kabul ettirmiş evde. Ama kötülüğü yok edememiş. Hâlâ kızgın mıyım anneme?

Hakkını veremiyorum bir türlü. Kardeşimi kurtaramadı ama beni ailenin dışına atmayı başardı. Başka yaşamlar araştıran, keşif, merak ve cesaret dolu bir kız çocuğu olarak büyüttü beni. Bir ara sık sık şöyle derdi, “Sen benim için özelsin. İlk çocuğumsun.” Sorgular, kızardım. “Baran’ı da seviyorum. Ama seni bir başka seviyorum.” Kızardım böyle dediği için. İki sebepten. Biri, kardeşime haksızlık ettiği için. Diğeri, benimle her an çekip gidebilirmişim gibi konuştuğu için.

Beni ailenin dışına attığı için kıza kıza, ne kadar uzağa fırlamış olursam olayım kürkçü dükkanına döne döne kendimi, hatırlayamadığım geçmişimi arıyormuşum soluksuz.

Terapistimin önerdiği belgesel, “Bana Kim Olduğumu. Söyle” insanın kendini bilme ihtiyacını, bunun ömür boyu sürebilecek bir tutkuya dönüşebileceğini öyle güzel anlatıyor ki. İnsan, var oluşuna, bedenine, çocukluğuna dair onulmaz bir merak taşıyan, iradenin ve gücün kendinde olmadığı zamanlarda kendisine ne yapılmış, karakterine hangi tohumlar atılmışta bugün olduğu varlığa dönüştüğünü bilmeye ihtiyaç duyan bir canlı. Bilmeden nasıl tanıyabilir ki kendini ve değiştirebilir ki kürkçü dükkanındaki sonunu. Kafalarımızın üzerindeki görünmez balonun içinde, gözlerimizin dibindeki duyurusu hiç yapılmamış sahnede, içimizin kuytularındaki mahzenlerde tüm olanlar tekrar tekrar yaşanmaya devam ediyor, gündelik yaşama tarif edilemez bir azap enjekte ediyor.

Uyu çocuğum, benim biricik masum yavrum, uyu. Öğlen oldu. Sen yine de uyu. Bugün dokunmayacağım, seni yetiştirmeye, başarıyla büyüten bir annelik yapmaya çalışmayacağım. Huzurlu, güvenli ve sevildiğin yaşamını ite kaka şekillendirme çalışmayacağım. Bu senin yaşamın. Sana

güvenmek istiyorum. Henüz 10 yaşında olduğunu düşünerek yaptıklarımın doğruluğunu sorguluyorum. İlk kez değil, ama bugün devinmeden.

“Unlisted” diye ürkütücü bir dizi seyrediyoruz iki gecedir. Bilge’nin seçimi. Bu akşam son beş bölümü izleyeceğiz. Sihir yok. Gerçekçi bir distopya. Gerçekte var olan teknolojik esaretin çıplı versiyonu. Çok istedi seyretmeyi. Seyrederken yanında oturayım istiyor. Bir şey için kalkarsam hemen durduruyor. “Sensiz asla seyredeyemem bunu,” dedi dün. Çocuğum. Canım. Yavrum.

Bizim için iyi olan şeylerle dalga geçmek bizi güçsüz düşürdü hep.

“Doğa bizi çağırıyor,” yazmıştım terapistime. Verdiği karşılık ile bir kez daha doğru seçimi görüyorum: “Bilge’nin müzik eğitimine ve kaotik koşullarda güçlenmesine öncelik vereceğini tahmin ediyorum. Bu nedenle uzun bir süre İstanbul’da kalmayı düşünerek plan yapmanı öneririm.”

Doğaya kaçarak önlem alma konusunda kafam karışık olsa da şu anda bir yere gitmemek üzere bir irade oluşturdu bu sözler içimde. Ciğerlerimin arasında çok tanıdık olmayan küçük, sert, ıslı ıslı bir pırlanta gibi, fark etmeden yuttuğum ve nasıl çıkaracağımı bilemeyip alışmaya çalıştığım yararlı bir katılık, daha çok bir çeşit kararlılık, reddedip inkâr, dolayısıyla ikrar ettiğim, inatçı bir keçilik.

Az önce ilk defa... söylemesi zor, ayıp... ama güçlü bir ayrılık sanki. Kaka yaparken, çıkışı genişleten parmağımın yanından tüm gücümle ıkınarak ittiğim çuk büyüklüğünde yumuşak bok çıkarken, geçmişimden bir şeyleri dışarı attığımı hissettim. Yedi aydır haftada iki gittiğim terapilerin hâlâ bedenimde işlediğini anlayıverdim. İki üç gündür yumurtalıklarımın ve rahmimin orada hissettiğim tuhaf sertlik bu boktan çükü itmek için bileniyormuş, vajinamdaki kaşıntıdan, bedenimin içine akıtılmış kilolarca irinden tamamıyla kurtulacağım. Ve belki yakında yeniden adet görmeye başlayacağım.

Ebedi uykuları için mezara indirdiğimiz ölümler çürüyorlar, ama kafamızın içindekiler, geçmişimiz, yok olmuyor.

“Kırpıklarımın Gölgesi” adlı kitap aklımda, zenginliğin beni koruduğunu düşünüyorum. Dışarı satılmamış, yoksulluk ve pislik içinde, gece yaptığım çiş sıcak tutmaya çalışarak... işte. Romandaki küçük kızın durumu korkunç. Sevgi diye adlandırıp inanıp sarılabileceği bir tane kırıntı yok yaşamında. Yine de hayatta kalıyor.

Kardeşim ve kuzenlerimin çocukları için bir şey yapamamak çok acı. Hele şimdi evlere kapalı zamanlarda ne yaşıyorlar kim bilir. Çocuğumu hem onlardan hem de bende bıraktıkları hasarlardan korumak için canla başka uğraşıyorum. Daha fazlasına gücüm yok.

Covid-19 bizi evlere kapatmadan önce ana oğul savaş sanatı dersine başlayacaktık. Öyle kaldı o da. Her şey gibi.

Dolmuş köşeyi dönmeden hemen önce mutfak penceremizin önünden geçerken frene basıyor. Döndüğünde iyice yavaşlamış oluyor ve az ileride durak tabelasının orada duruyor. Yani, dururdu. Boş geçiyor artık. Birkaç gün yavaşlıyor ama durmadan devam ediyor.

Her gün bir iki ambulans geçiyor. Pencerelerimizin önünden geçen insan sayısı bir iki kişiye düştü.

Dün akşam biraz okudum. Herkes bunu yapmıyor mu? Covid-19, laboratuvar ortamında üç saat kadar havada asılı kalmış.

İçinde çok az demir olduğu halde ısıpanağın demir deposu olduğuna inanarak büyümüş bir nesiliz biz.

24 Mart 2020

“İzolasyonu ideolojik açıdan virüsten daha tehlikeli buluyorum. Beni daha çok korkutuyor... Ne kadar gitmek istesem de buradayız. Çalışma düzenimiz oturdu gibi. Fiziksel tembellik hariç ev hayatı keyifli...”

Terapistimle yazışmaya devam ediyoruz. Onu Bilge ile çalışmaya ikna etmek için çabalıyorum.

“Haftada iki Bilge ile gelsek, ben Emdr’dayken Bilge NeurOptimal’a girse, ben NeurOptimal’dayken o sizinle Emdr yapsa.”

Her zaman söylediklerini sabırla bu kez yazıyor:

“Çağla, seninle daha da ilerlemeyi hedefliyorum. Bilge’li travmalara yeni başladık. Büyürken neler oldu bilmiyoruz. Her birini önce sen görmeli ve çözümleyerek güçlenmelisin ki, bu oturumlardan aldıklarını evde daha iyi yönetebilesin. Bu koşullarda güvenli olan ihtiyattır, aceleyle harekete geçmek değil. Yani sen iyice güçlenmeden Bilge ile başlamayı uygun bulmuyorum.”

28 Mart 2020

Bilge bugün ilk kez online bir ders yaptı. Portekizli genç bir öğretmenle İngilizce dersi. Novakid adlı site, interaktif bir çalışma ortamı sunuyor. Elbette benim çocuğum 25 dakikalık ders süresince istenilenden çok farklı eylemler üretti. Sadece çizgi çizerek kelimeler ve resimler arasında bağlantı oluşturması beklenirken o eğri büğrü yazılar yazıp durdu. Öğretmeni bolca gülümsüyor, kocaman bir ses ve mimiklerle ilgi gösteriyor, yaptığı her şey için çocuğumu tebrik ediyordu. Bilge dersi sevdi. Ben de 20 ders satın aldım hemen. Haftada beş gün, 25'er dakika aynı öğretmenle İngilizce dersi. Üçüncü aşama. Altı aşama varmış. Rutinimizin dışına çıkıp biriyle zaman geçirmek, asiliğini benden başka birine gösterebilmek ve hiçbir öfke belirtisi oluşmaması çocuğumun hoşuna gitti. Dersle çok ilgisi olmasa da.

Bu sene artık okulların açılmayacağı, bu durumun aylarca, belki yıllarca süreceği konuşuluyor. Ekran üzerinden sosyalleşen bir çocukluğun yolda olduğuna dair bir başlangıçtı sanki bu ilk ders.

Bugün, internetten sipariş ettiğim yoga matlarımız ve elektronik müzik aletimiz geldi. Bütün gün müzik aletini keşfetmekle ve biraz da solfej çalışmakla geçti.

Hasan'la sık sık konuşur olduk. Söz ettiği arazinin parsel numarasından sorgulayıp yerine baktım bugün internetten. Haklı, konumu, her şeyi harika. Arıklı yolunu biliyorum. Çok severim o yolu. Kaz dağları yeniden. İstiyor muyum?

Hasan'a, benimle birdenbire konuşmayı kestiği için yollarımızın ayrıldığı zamanları hatırlattım. Biraz biraz eski anlaşmazlıklarımızı konuşmaya başladık. Ne düşündüğünü bana hiç söylememiş.

Eray'ın ideolojik çiftliği ve Hasanlarla sözü ideolojilere dokundurmadan, doğanın keyfine vararak bir arazi yaşamı.

Babamdan gelen paranın yarattığı ayrıcalığım onlarla paylaşmak istemediğim oranda hoş gitmeyecek ve zamanla kalp kırıcı sessizliğe maruz kalacağım. Paramı sahiplenmek özgürlüğümü elimden mi alıyor? Yanlış olan bir şey var sanki, bunu da çözeceğim.

“Ben öyle sandığım gibi senden daha çok arazi koşullarında yaşamadım Hasan. Ben çok farklı zorluklarla bambaşka bir ailede büyüdüm. Hâlâ yaralarımı onarmakla meşgulüm. Dizlerim, bacaklarım, tüm bedenim ağrıyor. Hareketsizim. Bıraksan 24 saat okuyup yazmakla uğraşacağım. Yemek yapmak bile cefa bana. Bir arazide tek başıma yaşayamam. Evimi yapamam. Size bağımlı olacağım. Bunu ne kadar taşıyabilirsiniz? Bilge var üstelik. Benim için düşünecek çok şey var.”

Dün gece şehirlerarası yolculuk yasaklanmış. Saçma ama denize açılmak bile yasaklanmış. Garip bir ülkede yaşıyoruz.

Belki biraz bencilim ama kötü bir insan değilim. Kötülüğün karanlık tünellerinde büyümeme rağmen, kötülükten yana olmadım hiçbir zaman. Ey evrenin büyük kutsal enerjisi, yalvarıyorum sana, bırak artık adaletini haksızca kötülere de dağıtmayı. İyiler belki biraz hımbıl, kör, uykuda. Kötü ise çevik, her dem tetikte. Sadece kendini gözetir kötü. Bak dünyanın haline.

Permakültür ne diyordu, “Dünyayı gözet. İnsanı gözet. Fazlasını paylaş.” Çok mu zor? Büyük kötülükler kadar iyinin de içindeki kötüyle mücadelesini gerektiren ilkeler bunlar. İyi olmak öyle, ölüsünün ardından boynunu büküp “İyi bir insandı” denilen türdense o kişinin ne yazık ki dünyaya hiçbir yararı olmamış demektir. Ben onlardan biri olmak istemiyorum. Ne olduğu, kimliği, var oluş nedeni, kaosunun içindeki tutarlılığı anlaşılamamış, sadece iyi biriydi, denilen bir insan olarak ölüp gitmek istemiyorum.

29 Mart 2020

Dolmuş sürücüler de maske takmaya başladı bugün itibariyle.

İki kutu kitap yerleştiriyorum kahvaltıdan sonra. Kitaplar... Babamın bana almış olduğu tek kitabı bulduğumda ağlamaya başlıyorum. Carlos Ruiz Zafon, “Rüzgarın Gölgesi”. Kapağında sisli تنها bir sokakta, kaldırımda hızla yürüyen bej pardösülü bir adam ile elinden tuttuğu, koşar adımı havada paltolu küçük bir çocuk var.

“Çok araştırdım. Bu kitabı çok beğendim,” demişti verirken.

“Sen okudun mu?” diye sormuştum.

“Hayır. Ne ara okuyayım? Yeni aldım. Sen okuyunca bana verirsin beğenirsen.”

Nedense bu kitaba başlayıp başlayıp bırakmışımdır. Merak ettiğim halde bir türlü okuyamamışımdır.

“Kırpiklerimin Gölgesinde.” Henüz etkisi taze. Ağabeyi, bekçiyi düşünüyorum, aldıkları zevki. Ben hiçbir şeyden böylesine pis, böylesine yüksek, umarsız bir haz aldım mı diye tüm bildiğim geçmişimi tarıyorum. Uzun zamandır hayır, diye bir ses duyuyorum zihnimde. Bazen oluyor bu, sanki kendimle konuşuyorum. Bana öyle bir şey söyledi ki, bu sesi var etmek zorundayım. Onu dinlemek istiyorum.

“Uzun zamandır derken ne demek istiyorsun?” Hatırlamadıkların içinde aldığın pis zevkler vardı, diyor bana. Sesine sahip çıkmayacak, benden ayrılmak istemiyor. Haklı. Haklıyım yani. Kuzenimle ve babamla sevişmelerimizde temiz ve doğru hissetmiş miydim acaba? Beni kurtaracaklarına inanarak kendimi teslim edişlerim sırasında? Pis ve kötü hissettiğim kesin, yoksa neden unutmuşum ki?

Sevişmekten deli haz aldığım sevgililerim oldu. Ama acı, her daim vardı, var. Bitecek mi hiç? Bu haz meselesi... Zihnim ve ruhum öfkeyle reddederek suçlarken beni, bacaklarımın arasında görünmez spermin nemli yapışkanlığına bulanmış bir tahrik oluş hissediyorum. Neden? Hâlâ kurtulamadım mı? Mastürbasyon yapmıyorum. Ara ara gelip geçiyor bu duygu. Neden? Bir gün çok daha doğru, çok daha tertemiz bir şekilde tahrik olup sevişebilecek miyim? Ailemle en son ne zaman neler olup bitti bilmiyorum ama ben isteyerek biriyle sevişmeyeli yıllar oldu. En az 5 yıl. Belki 6. En son kimleydi? Neyse...

Günler nasıl bir hızla geçiyorsa sahilde yürüyüşe ancak iki üç günde bir çıkabiliyoruz. Bilge'nin isteksizliği nedeniyle az ve kısa yürüyoruz.

Hava gittikçe bozuyor. Dün gece ağaçlar çıldırmıştı. Sabah mutfak penceresinden uzak da olsa dalga sesi duyduğumda yıllar önce Kelebekler Vadisi'ndeki yaşadığım zamanlar geldi aklıma. Kumsala bakan dükkanımın arkasındaki küçücük odamda kalırken sabahları daha gözlerimi açmadan dinlemeye başlardım denizin tatlı sert gidip gelişlerini.

Sıkı giyindik, hazırlandık. Aşırı kullanımında cilt kanseri yaptığı yazılan tek kullanımlık sentetik medikal maskelerimize kötü kokusunu yok etmek için bir fıs kolonya sıkıp sallayıp taktık. Bilge'ninkinin lastikleri düğümlenip kısaltılmış. Alarmı kurup çıktık. Dışarının serin ferah havasına katıldık. Martıların çığlıkları, dalgaların sahile yayılmış sesi sarmaladı bizi. “İyi ki taşındık,” dedim. Onayladı, “Evet, iyi ki.” O kadar direnmesine rağmen dışarı çıkınca onun da iyi hissettiğini görmek güzel.

Birkaç saat önce, “Anne ben birileriyle buluşmak istiyorum,” demişti.

“Biliyorum, ben de. Hatta herkes istiyor bunu. Ama virüsün kontrol edilebilmesi için bugünlerde kimse görüşmüyor. Gececek bu bir tanem.”

Kayalara tırmanıyor. Her zaman yaptığımız bir şey olsa da yağmur çiseliyor ve tedirgin oluyorum. “Ya kayarsak,” diyorum. Dinlemiyor beni. “Oooo dalgalara bak,” dediğinde ben de tırmanacak alçak bir kaya bulup güçlkle kendimi yükseltiyorum. Yanına gidiyorum.

“Neden bu kadar pis?” diye soruyor.

“Yosun onlar.”

“Çöp de var ama bak.”

“İnsanlık yer yüzünden silinse yarattığımız tahribat ve kirlilik uzun bir süre daha kalır.”

Kayaların üzerinde yürüyoruz. Arkamdan yürümek istiyor. “Tam olarak senin bastığın kayalara aynı senin bastığın gibi basıyorum,” diyor. İkide bir soruyorum ben de “Arkamda mısın?” Kızıltoprak’ta yaşarken sahilde veya caddede bisiklet sürerken alıştığımız bir şey. Kim öndeyse o bağırıyor, “Arkamda mısın?” Bisikletle önden gitmeye bayılıyor, kayalarsa arkada olmaya. Her seferinde keyifle bağırıyor, “Arkadayım.” Bir tanesinde, “Normal olarak,” diyor. Bıcıır.

Bir polis arabası yavaşlıyor. Genç polisin söylediklerini dalga sesi bastırıldığı için yaklaşıyorum. Aramızda iki metre var. Polis maskesiz ağzıyla, “Yasak,” diyor. “Evimiz hemen şurada. 15-20 dakika yürüyüşe çıktık,” diyorum. Çıplak yüzünde mahcup bir ifadeyle sahil yasağını tekrarlıyor. Bakakalıyoruz birbirimize. Mahcup, üzgün. Hayatımda ilk defa bir polise yakın hissediyorum. İnsan olduğumuzu, acizliğimizi hatırlamışız hepimiz. “Tamam,” diyoruz, çözülüyoruz. “Evinize dönün,” diyor ve gidiyorlar. Çocuğum yokluyor isyankâr annesini. “Yasak sadece bize değil. Herkes çıkmak istiyor. Ancak kimse çıkmazsa salgın kontrol edilebilir,” diyorum. “Çünkü bulaşıcı,” diye bağlıyor sözlerimi çocuğum. Yoklamaya devam ediyor, “Tekne ile açılmaya kalksak o da yasak. Çok saçma değil mi anne?” Aha Hasan’la telefonda konuşmamızı dinlemiş. “Evet, bence de saçma.” Kurcalasak daha ne saçmalıklar buluruz. Evimize doğru yürüyoruz. Polis arabası uzakta durmuş bekliyor, sahili terk ettiğimizi görerek ağır ağır uzaklaşıyor.

Bilge, “Gözlerimi kapatıp yürüyeceğim, tut beni,” diyor. Buna da bayılıyor. Gözlerini açtığında almış olduğu yola şaşırarak seviniyor.

Demek sahile de çıkamıyoruz artık. Bırak şehir değiştirmeyi.

Eskiden olsa anında çıkardık İstanbul’dan. Şimdiyse salgının bağrında, yıllardır biriktirdiğimiz ganimetlerle evimizdeyiz.

Terapiye devam edebilecek miyiz? Okullar açılacak mı? Yeni evimizin anlamı ne? Bu daha ne kadar sürecek? Sorular dinmiyor zihnimde.

Cezaevlerini boşatmak istiyorlarmış. Siyasi değil ama cinsel suçlardan içeride olanları bırakma kararı tartışılıyor. Ne kâbus! İyi aileleri olmayan çocukların bir tanesi bile güvende olamaz böyle bir karar verilirse. Bir çocuk için aile cennet de olabilir cehennem de.

30 Mart 2020

Kıtlık başlar mı gerçekten? Dışarıda yemeler bittiği için olmalı bunca alışveriş. Belirsizlik çok rahatsız edici.

Dün gece “Remi” diye bir film seyrettik. Muhteşem bir film. Eski laptop arıza verdi. Yeni laptopun da projeksiyon aletine bağlama aparatı yok. Ben eski laptopu düzeltmek için uğraşırken Bilge, “Ekrandan izleyelim,” dedi. Sabırlı olmasını rica etmeme rağmen ısrarcılığı, aceleciliği, yarattığı baskı ortamı inanılmazdı. Hiçbir sözümü bitirmeme izin vermediği gibi kendi başladığı söz defalarca bağırarak tekrarlıyor, konuşmaya kalktığımda, “Sözümü kesme,” diye daha yükseliyordu sesi. Konuşmama asla izin vermemesi çok sinirimi bozuyor. Tıpkı narsist babası. Onu anlamayı bırakıp haksızlığa ve zulme uğradığım duygusuna kapılıyorum. Yüreğim sıkışıyor. Göğsümün tam ortasında taştan bir yumru. Korkuyorum. Bağışıklığım düşer ve bana bir şey olursa Bilge’ye ne olur? Ben mi daha çok korkuyorum yoksa o mu? Gerginliğimiz bundan mı? İkimiz de korkumuzdan bahsetmiyoruz. Onun yerine birbirimizi dinlemiyor ve “Sözümü kesme,” diye bağırarak kriz geçiriyoruz.

“46 yaşındayım. Büyük benim. Sen de çocuk. Dayanamıyorum bu üstten bakan tavırlarına.”

“Hadi sen yönet o zaman!”

Şaşkınlıkla bakıyorum. Tam bir şey söyleyeceğim, “Beceremiyorsun kiiii!” diye patlatıyor.

Ben de patlıyorum, “Ne saçmalıyorsun!”

Filmde, Remi’nin gerçek ailesi ile buluştuğu sahnede takılmıştı bilgisayar. Eskiden görkemli olduğu belli fakat artık camsız pencerelerinden eskimiş tahtalar sarkan, izbe, karanlık bir malikaneden çıkan anne, baba ve ağabey, Remi’yi karşılamak için evin önünde duruyorlar. Görür görmez bu ailenin iyi bir aile olamayacağını anlamış, hayal kırıklığımızı paylaşmıştık. Filmin keyfi burada donan sahneyle uçup gitmiş, gerilmişti. Bu yüzden miydi çocuğum, korkunun üstüne bu, bu yüzden mi bu saldırganlık? Remi’nin ailesi kötü insanlarsa Remi’ye ne olacağını görmek için mi böyle acele ediyorsun?

Hiç susmuyorsun. Bunalıyorum. İçimdeki hiddetle ayağa kalkıyorum. Birden tekme savurmaya başlıyorsun bana. Sonra koşup yoga matlarından birini alıp üzerime atıyorsun. Masadaki bıçağı alıp hırsıyla masaya vurarak geri bırakıyorsun. Odana gidip geri geliyorsun.

Film hazır. Ama biz kavga etmeye devam ediyoruz.

“Bana vuramazsın,” diyorsun.

“Sana vurmadım ki! Sen bana vurdun.”

“Vuracaktın.”

“Vurmayacaktım. Sadece ayağa...”

“Vuracaktın.”

“Vuracağımı düşünmüş olman bile yeterli. Korkmuşsun. Özür dilerim.”

Ne desem olmuyor. Film yine takılıyor.

“Tüh. O kadar hazırlamıştım,” diyorum.

“Hayır, hazırlamamıştın.”

“Hazırdı.”

“Değildi.”

Beynimin göklerinden elektrik çarpması gibi bir yıldırım düşüyor.

“Daha fazla konuşmak istemiyorum,” diyorum.

“Zorundasın.”

Kulaklarımı kapatıp koltuğa kapanıyorum, “İstemiyorum.”

“İstemiyorum istemiyorum,” diye beni taklit ederek içeri gidiyorsun.

Sakinleşelim diye çay yapıyorum. Melisa. Bir bardak da ona götürüp başucuna bırakıp çıkıyorum.

Gidip yatağıma yatıyorum. Hırpalanmış, bitkin hissediyorum. Uyuyakalıyorum. Bilge geliyor. Zorlanarak uyanıyorum. “Geçen gece seyrettiğimiz filmi aklımdan çıkmıyor. Yanına gelebilir miyim?” diye soruyor. Son yanıma geldiğinde yatağıma ıslatmıştı. Bana tepkisini bu şekilde vermesini istemiyorum. “Hayır, koridorun kapısını kapat,” diyorum, “Odalarımız çok yakın. Seslensen duyarım.”

Sabah başucundaki ışığı kapatmaya gittiğimde görüyorum, çayı olduğu gibi komidine dökülmüş. Çay, çiş, su... Ne anlama geliyor bu ıslatmalar? Çocuğum neden bana, benimle ilgili yer ve objeleri ıslatarak tepki veriyor? NEDEN? Geçmiş mi? Bugün mü? NE?

Terapiye devam etmek istiyorum. Hemen. Hemen.

İstanbul’da kalmamın tek nedeni, bir an önce terapiye dönmek. Belki gitsek daha güvende olurduk. Terapiye başlayacağımız bir durum oluştursa geri dönerdik... Şehirlerarası yolculuk yasaklandı. Sahile bile çıkamıyoruz. Biz, güvende miyiz?

01 Nisan 2020

Gerçek şu ki, bu eve taşınmasaydık, okullar kapandıktan sonra, bu işin uzayacağını anladığım anda giderdik bu şehirden. Boşken masrafı 3000 TL olan bir evden 4500 TL olan bir eve geçtik. Taşınma, yerleşme masrafları da fenaydı. Çok daha ucuz bir eve taşınabilirdik. O zaman istediğimizde hiç düşünmeden gidebilirdik. Oysa içimde bir prenses, öfkeli mi alışık mı bilemediğim, beğendiği bir evde yaşamak istiyor, buna hakkımız ve gücümüz olduğunda diretiyor. Bunun mücadele gücümü nasıl etkilediğini hesaplayamıyorum.

İstanbul çıkışları sıkışmış trafik yüzünden. Şu anda gitmeye karar versem mücadele ederek gidebiliriz. Terapi umudum beni durduruyor. Bir an önce ilerlemek, her şeyi hatırlamak, iyileşmek ve çocuğumun sürecini de başlatmak istiyorum. Çok çok zor hayat bu şekilde.

02 Nisan 2020

Terapistime e-posta, 12:48

... yogaya başladım bu hafta... sürekli yazıyorum. Duygusal olarak çok yol aldığımı düşünüyorum. Yine de daha yolumuz var. Ne zaman başlayacağız?

Bilge yemek yerken daha kaşığı çatalı kaldırmadan ağzını açabildiği kadar açıyor. Çocuk ağzı kenarlardan yırtılacak sanki. Bir haftadır böyle değişik bir hareketi var. Çok düşündüm. Kendi hatırlayacaklarımla da onun hatırlama ihtimali olan her şeyle de yüzleşmeye hazırım. Bir an önce ikimiz de terapide olmalıyız bence. Sonra da İstanbul'dan çıkmalı... Doğada olmamak için artık hiçbir sebep yok. Birkaç arkadaş Kaz dağlarında arazi almak gibi planlar değerlendiriyoruz. Bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyoruz. Belki yıllarca sürecektir bu durum. Dezenfektan olan ne varsa sipariş verdim. Spreyler, uv lambalar, maske, eldiven... 2 haftadır evdeyiz. Sol gözümde hafif bir şişme var, onun dışında hiçbir hastalık belirtim yok. Taşıyıcı olup olmadığımı nasıl anlayabilirim bilmiyorum. Bilge tamamıyla iyileşti, bir kere bile öksürmüyor artık. Belki maske ile seans... Elleri temizleyerek... Gözyaşı sümüklü mendiller direk dezenfektanlı şahsi poşete gidebilir. Herkes giderken kendi torbasını alır çıkınca çöpe atar...

İstanbul'da durmamızın tek nedeni terapiye devam etme umudu. Arazi planları netleşmeden önce Didim'e gitmek istiyoruz. Ayşegül ve çocuklarla bir arada olmak. Orada küçük bir ev kiralayabiliyoruz. Max 1500 TL. Bu sene okulların açılmayacağı kesin. Lütfen seans yapmak konusunda düşüncenizi çok açık paylaşın. Yapmamayı tercih ederseniz hiç bozulmam, lütfen inanın. Bir iki hafta daha gitmeyeceğimizi biliyorum. Haber bekliyorum sizden. Çok sevgiler.

Son öyküm ekte (İrin Habercileri) (Öyküler sayfasında bulabilirsiniz.)

Terapistimden e-posta:

Yogaya başlamana çok sevindim. Haftaya çarşamba saat 13.00 sana uyarsa ve sağlık koşullarımız uygunsa görüşelim Çağla. Bilge'ye NeurOptimal almasını öneriyorum. Onunla başlayamam, çünkü hizmet sürekliliğini garanti edemem. Başlayıp kesintiye uğratmayı yetişin tolere eder, çocuk edemez. Hele de cehennemî içerikte travmalar varken. Bu konuda inatlaşmayalım. Riskli bulduğum koşullara danışanı hele de bir çocuğu sokamam Çağla. Sen bana fazla güveniyorsun. Ama mucizelerim yok Çağla. Mucize uygun koşullar ve kişinin kendisindedir. Sabırlı olmak zorundayız. Bu İstanbul'dan gitme konusundaki kararı ancak Bilge ile verebilirsin, hem de etki altında olmadan aldığı bir kararla olabilir. Aksi halde onu kötü etkilersin. Bu konuşmaları yanında yapman dahi seni çıldırtma motivasyonunu besler. Bu konuda daha duyarlı ve dikkatli olmanı öneriyorum. Sürekli "tehdit altındayız ve biz hiçbir yere yerleşemeyiz" mesajının etkisini sana Hindistan'da anlatmıştı. Görüşmek üzere Çağla.

Terapistime e-posta:

Sizden mucize beklediğimi hiç düşünmemiştim. Evet size güveniyorum ama kendime güvenmeyi de öğreniyorum. Tüm dünya nereye gidiyor bilinmezken artık geride bırakmak zorundayız geçmişin izlerini. Her zamankinden daha güçlü ve akıllı olmamız şart. Tam da okul mokul yokken üstelik. Peki sizce devamlılığını sağlayabileceğimizi anlayabildiğimizde başlar mısınız? Sadece travmatik anıları çalışmak için değil şu anın travmaya dönüşmemesi için bile terapi ne iyi olurdu. Bilge için başka olasılık mı kovalasam?

Çarşamba 13:00. Harika.

O zaman Bilge NeurOptimal'a girecek, ben Emdr.

Gelirken bizden istediğiniz bir şeyler var mı?

Terapistimden e-posta:

Bilge ile konuşmayı denerim, ancak telefon ile vakit geçirme olasılığı onu memnun edecektir. Esen kal.

Terapistime e-posta:

Evet ama 2 saat aralıksız telefona bakmasından ben çok memnun olacağımı sanmıyorum. Annemler bizi Didim'de sanıyor. Orada küçük bir ev kiraladık, çocuklar gündüz bir aradalar, dedim. Annem aramayışına sitem etti dün arayıp. Hiçbir şey söylemiyorum artık sitemlerine. Babam, annem, en çok kardeşim... içimde yaşıyorlar, sızım sızım.

Çocuğum bana, “Çok konuşuyorsun,” dedi bugün. Beni dinlemeye dayanamıyor. İyileri eleyip hatalarımı kopyalayıp çoğaltıp büyütüp bana geri fırlatıyor. Neden iyi olanlara da bunu yapmadığını sordum. Birkaç saat geçmemişti aynı soruyu o bana soruyordu ağlayıp bağırıp çağırarak, “Neden yaptığım iyi şeyleri görmüyorsun da yapmadıklarımı söylüyorsun!” Ah!

“Banyomuzda bir adam var,” “Annen bu eve geldi,” veya “İçeride biri vardı gördüm.” Sürekli böyle şeyler söylüyor çocuğum.

Annem geldi mi gerçekten bu eve? Ne zaman? Hâlâ unutuyor muyum? Neden böyle söyledi?

DAHA İYİ BİR ANNE OLMAK İSTİYORUM! HEMEN!

03 Nisan 2020, Cuma

Sürekli kâbus görüyor çocuğum. Kalkıp evi geziyoruz. Kimsenin olmadığından emin olmadan yatamıyor.

Birkaç gündür sürtüşmelerimiz had safhada. Beni dinlemeye dayanamıyor, aniden bana bağırıyor, beni suçlayıp duruyor. Fark ediyorum ev içinde yapmasını defalarca söylediğim halde yapmadıkları hakkında duymaya dayanamadığı konuşmalar yaptığımı. “Yapmamışsın,” demem bile onu yeterince eziyor olmalı. Ama başka bir şeyler daha var, bunu biliyorum. Uzaklaşıyoruz. Yıllarca yardım istedi. Terapistlere o da benim gibi koşa koşa gitti. Hiçbirinden bir yarar göremedi, tıpkı benim yıllarca göremediğim gibi.

Şimdi de salgın çıktı önümüze, yaşam durdu ve bizim de durmamız gerekti. 10 yaşında bir çocuk bunu nasıl algılasa öyle yaşıyor olmalı. Yaralı ruhu acı çekmeye devam ediyor.

Sık sık dalıp gidiyor. Yüzünde tuhaf bir ifade. Bilinçaltından çıkmaya çalışanlara, belki de çıkan görüntülere, anlam veremediği için, “hiçbir şey,” “patates,” “lahana” ya da o tuhaf ses yükselişiyle “vur bana” diyerek geçiştirdiği anlarla dolu yaşamımız. Hiçbir şey yapamıyorum.

Geçtiğimiz hafta birkaç kere “banyomuzda bir adam vardı anne, gördüm,” “İçeride biri vardı, yemin ederim,” gibi şeyler söyledi.

“Sen taşınmayı seversin. Doğduğumdan beri 13 kere taşınmışsındır. Köyde bile 3 ev değiştirdin.”

“Evet, ailem taşındığımız evin yerini öğrenince o evi güvenli bulmayıp taşınıyordum.”

“Sen bundan önceki evde bana iyi geceler demek için geldiğinde annem babam beni dövdü, izin vermedi gibi şeyler söylüyordun...” Devamını bekliyorum, soruyorum, bu kadar, başka bir şey

demiyor. Neden? Terapinin ilk zamanları ona söylediklerimin içeriği ve söylenme sebebi kaybolmuş başlıklar olarak kalmış aklında. Sonra birden,

“Annen bu eve de geldi!” Ürperiyorum.

“Bilge, ciddi misin sen?” Birbirimize bakıyoruz. “Şaka yapıyorsun!”

“Hayır, geldi.”

“Gelmedi.” Gelmiş olamaz!

“Evet, gelmedi.” Artık ne desem toparlayamam biliyorum. İlk söylediğinde neden inanmadım? İnanmadım? Çözülmedikçe travmalarının tekrarı mı bu?

Öyle hassasız ve o öyle ağlamaklı ki. Dün gece Monopoli oynadık. Ona fikir vermeye çalıştığımda öfkелendi ve ağladı. “Bana karışma,” dedi. Oyun sırasında göğsümün sıkıştığını hissettim. Karantina sürem çoktan doldu, Bilge hastalandığından bu yana 3 hafta geçti. Ama bu arada yeniden kapmadığımızı hiçbir şey garantileyemez. Korku yavaşça gelip kapladı içimi. Rahat nefes alamadığımı fark ettikçe arttı. Ne kadar boşu boşuna üzüyoruz birbirimizi. Ya bu gece, az sonra bir şey olursa bana. Değer mi tüm bunlara! Dürüst olmayı öğretmeye çalışırken para üzerine kurulu bir oyunda ne çok hesap kitap. Ben anlayışlı oldukça oyun iyice keyfileşti. Yenilmiş olmasına rağmen oyunun en güçlü yerini elinde tuttuğu için kazanma umudunu hiç kaybetmedi. Borç harç yine de benim o iki yere gelmem umuduyla saat onbiri buldu. Sonunda, “saat 10’dan sonra uyumamak bağışıklık sistemini zayıflatır, ben yoruldum,” dediğinde aniden, “Hadi yatalım,” dedi. O da korkuyor olmalı.

“Benimle yatar mısın bu gece,” diye sordum. Şaşırdı. “Hep sen mi isteyeceksin. Bu gece de ben seninle uyumak istiyorum. Özledim,” dedim. Sarmaş dolaş yattık. Pencere vasistasta açık. Odada hava temizleme aleti kısıktaki çalışır halde. Alarm kurulu. Baş ucumuzda su. Uyumadan önce epey gülüştük. Şenlikliydi.

Sabah 6’da uyandım. Nefesim açılmış. Rahatlayarak derin soluklarla tuvalete gittim. Bolca su içtim. Yatağa döndüğümde Bilge bana sarıldı.

“Anne, rüyamda savaş çıktı. Beni yakaladılar. Ya ölüm ya hapis, dediler. Hapis, dedim beni kapattılar.”

“Ben neredeydim?”

“Sen de yanımdaki hücredeydin.”

“Böyle sarılamıyorduk yani. Şimdi ne güzel sarılıyoruz. Evimizdeyiz. Güvendeziz canım.”

Uyuduk. 7’de yine uyandık. Aniden.

“Anne kâbus gördüm. Bir adam vardı evimizde. Seni yakalıyor adam. Ben bir yastık kapıyorum ona vurmak için ama yastığı elimden alıyor. Sonra uyandım.”

“Adam kime benziyordu?”

“Bilmiyorum. Tanımıyorum. Keşke yastıkla tüm gücümle vursaydım ona. Çünkü, hani rüyalarda istediğin şeyi yapabilirsin ya, o da ben vurunca yok olurdu.”

7:30’ta bir kez daha uyanıyoruz.

“Hani benim eskiden bir rüyam vardı. Bir adam kovalıyordu beni. Ben bir uçurumun kenarına geliyordum. Bu sefer sonu güzel bitiyor. Adamdan kaçarken uçurumdan atlamam gerekiyor, atlıyorum. Aşağıda bir sirk, hayır bir lunapark vardı. Dev bir trambolinin üzerine düşüyorum.”

Peş peşe kabuslar görüyor bu sabah. Tıpkı benim hatırlamadan önceki kabuslarım gibi, o da tanımadığına inandığı bir adam görüyor. Yabancı biri olarak gördüğüm o kişi artık öyle babamla özdeşleşiyor ki. Yabancıyken her şey çok daha korkutucuydu. Bu aşamaya gelebildiğim için minnet duyuyorum. Keşke çocuğum da gelebilse.

“Ben bu evde güvende hissetmiyorum anne.”

“Neden canım?”

“Bilmem. Site değil ya. Hem kargo geldiğinde nasıl hemen bizim kapımıza gelebiliyorlar?”

“Ben içeriden apartmanın kapısını açıyorum düğmeye basıp.”

“Aaaa açıyor musun?”

“Evet. Yoksa apartmana giremiyorlar. Güvendeyiz bir tanem. Hem artık bu salgın yüzünden kimse evinden çıkmıyor.”

Sarmaş dolaş yatıyoruz sessizce. Belki denemeliyim.

“Biliyor musun, bazen kötü şeyler yaşarız. Üzerinden zaman geçer. Çok eskiden olmuştur ama biz hâlâ o şey yeniden olacakmış gibi hissederiz. Tekrar tekrar olacakmış gibi huzursuz oluruz. İnsanlar bu yüzden terapiye giderler. Terapi çok yardımcı olur. Yaşadığın kötü şeyi hatırlamana, geçmişte kaldığını anlamana ve güçlenmene yardımcı olur. Ben de Şafak’a gitmeden önce bir sürü kâbus görüyordum.”

“Yaaa. Ne görüyordun?”

“Yüzünü tanımadığım bir adamın olduğu rüyalar görüyordum.”

“Nasıl?”

“Mesela İngiltere’den döndüğümüzde, Çekmeköy’deki evde. Rüyamda güvenlikten arıyorlardı. ‘Çağla Hanım, durduramadık, size doğru geliyor,’ diyorlardı. Ben çok korkuyordum. Kapıdan gelirse,

arkadaki yangın merdiveninden kaçıp arabaya binip kaçabilir miyiz diye düşünüyordum. Koridordaki siyah dolabın üzerinden anahtarları alıyordum. Acaba şingirtisini duymuş mudur, kapıya gelmiş midir, diye düşünürken koridorda senin uyuduğun odaya doğru koşuyordum. Ama bir türlü senin odaya varamıyordum, koridor uzuyordu da uzuyordu.”

“Kötüymüş. Başka?”

“Evin içinde bir adam görmüştüm bir kere. Kaçıp banyoya saklanmak istediğimde ayağını araya koyup kapıyı kapatmamı engellemişti.”

“Ben neredeydim?”

“Sen yoktun bu rüyamda.”

“Sen ne yaptın?”

“Elimle bulduğum ilk şeyi kırıp ona batırınca geri çekilmişti, kapıyı kapatamadan uyanmıştım.”

“Benim seni kurtardığım bir rüya gördün mü hiç?” diye soruyor. Ah küçüğüm benim.

“Genellikle ben seni kurtarmaya, korumaya çalışıyorum.”

“Hala kâbus görüyor musun?”

“Artık görmüyorum.”

GANİMET adlı öykümü ÖYKÜLER sayfasında bulabilirsiniz. Öyküyü düzenlerken fark ediyorum, kapıyı açmamayı güvenilecek bir önlem olarak görmemişim. Yangın merdiveninden kaçmayı bile düşünmüşüm ama dairemizin kapısını kilitleyip polis gelene kadar içeride kalmak asla güvenilir bir seçenek olamamış. Çocuğuma donunun nasıl yırtıldığını sorduğumdaysa hiçbir fikri yoktu. Paçavra olmuş donu delil saklar gibi saklamıştım bir süre, çocuğumun terapistine, kendi terapistime anlatmıştım. Hiçbir sonuç alamayınca sonunda evde olmasına dayanamayıp atmıştım. Sene 2019.

Belki her taşındığımız eve geldiler ve çocuğum bu eve de gelecekler diye korkudan kâbus görüp duruyor. Pronet kayıtlara bakıyorum, bilgim dışında kapı açılıp kapanması yok.

04 Nisan 2020

Terapistime e-posta, 03:21

Şafak hanım, nasılsınız? Sağlıklı besleniyordunuz, türlü şifa yolunuz var, bağışıklığınız güçlüdür, yakalansanız da rahat kurtulursunuz diye düşünmek beni rahatlatıyor.

Sıkılıp daraldıkça size baskı yapıyorum farkındayım. Değişen rutin içinde beni en çok sarsan terapilerimizin son bulmasıydı. Bitsin istiyorum, biliyorsunuz. Arabamız evin önünde park halinde. Bilge ile arabaya binip size gelip dönerek denemek isterim hala. Yine de sizin fikriniz benim için çok önemli. Şehir araç giriş çıkışlarını da yasaklamışlar. Öyle daralmış hissediyorum ki. Bilge'nin bu evi güvenli bulmadığını söylemesiyle taşınmış olmak çok mutsuz etti beni. Dediğiniz gibi duygusu bana tamamıyla bulaştı. Nasıl zorladım kendimi taşınmaya! Hiçbir neden kalmadı artık. Evler arasındaki fiyat farkı da olmasaydı en başta giderdik... Arkadaşlarımdan haberler alıyorum, hiç hastalık yaşamıyor birçok yer. Kaz dağları, Bayramiç, Didim... En kötüsü İstanbul. Bıktım en kötünün ortasında kalmaktan. Tam bağrına taşındım. İhtiyatlı olmayı bilmiyorum, öğrenemiyorum. Hep kendimi zorlaya zorlaya en kötü seçimin içine atıyorum, neden? Zorluyorsam kendimi iyi bir nedeni vardır diye düşünmenin neresi ihtiyat!

Paldır küldür ilerlemek, tek bildiğim yol alma biçimi. Kendimi bir şeylerin dışına atma güdüsü.

Duygu durumumla başa çıkabilmek için oturdum "Öğrenci Başarısızlığını Yenme" kitabına başladım gecenin ikisinde. Dün çıkardım okuyacaklarım diye hazırladığım kutudan yeni. Hiç olmazsa evde eğitimimizi iyileştirebilirim. Müzik öğretmenleri online eğitimde berbat ve bütün çalıştırmayı velilerden bekliyor. Hep birlikte bir an önce bu durumun bitmesini bekliyoruz. O havasız sınıfa, berbat beslenmeye Bilge'yi nasıl geri gönderebilirim bilmiyorum. Hep içimde o duygu, zamanı geriye alabilseydim... ve yine istikrarsızlaşıp çelişerek gitme isteğimi bastıramayacağımdan korkuyorum. GİTMEK İSTİYORUM. GİTMEK. 20 yaş altı mı? Hiç sokağa çıkamayacağız, yürüyüş yok, sahil yok... Sadece bizim için değil, tüm çocuklar için bir delilik. Lanet olsun. Balkon bile olmayan bir evdeyiz. Taşınmamalıydık. Direğe aşık ağacın orada kalmalıydık. Bilge sitede bisiklete binmeliydi. Ya da çoktan gitmiş olmalıydık. Köstebek olup gitmenin dışında bir yol kalmadı. En bildiğim, körlemesine, bodoslama...

Bana değerli demeniz hoşuma gidiyor. Ama ben değerli filan değilim. Tek değerim Bilge. Onu da ne kadar becerdiğim ortada. Ona çektirdiklerim. Çaresizliğim. Çok şımarığım. Virüsün içerden yiyip bitirdikleri var bir de dışarıdan... birazdan toparlar gidip yatarım. Başka çarem olmadığı için. Bilge için. Umarım çarşamba günü buluşabiliriz. Ya da siz bilirsiniz.

Yeniden terapiye başlıyoruz. Çarşamba günü birlikte gidiyoruz çocuğumla. Ben EMDR, Bilge NeurOptimal'a. Yaşasın.